

ДЕТЕКТИВИ С МАШИНА НА ВРЕМЕТО

Фабиан Ленк

Клеопатра и свещената кобра

Криминални загадки

ФАБИАН ЛЕНК
КЛЕОПАТРА И СВЕЩЕНАТА
КОБРА

Превод: Ирена Патулова

chitanka.info

Юлиан, Ким и Леон откриват тайната на една стара библиотека: магическият Темпус е машина на времето, която може да ги отведе на всяко място в миналото. Те пътуват по следите на престъпници в различни исторически епохи. Техните пътешествия във времето се превръщат в опасни приключения.

Александрия — 30 г. пр.Хр. Клеопатра лежи мъртва в покоите си. Ухапване от кобра ли е причината за смъртта на царкинята?

Разследването, проведено от детективите, ги отвежда до мрачния дом на един отровител...

КИМ, ЮЛИАН, ЛЕОН И КИЯ — ДЕТЕКТИВИ ВЪВ ВРЕМЕТО

Находчивата Ким, знаещият Юлиан, смелият Леон и загадъчната египетска котка Кия са четирима приятели, които имат необикновена тайна.

Те притежават ключ за старата библиотека в манастира „Свети Бартоломей“. Там се намира мистериозната стая на времето Темпус^[1], през която може да се отиде в миналото. Темпус пулсира в ритъма на времето, има хиляди врати и зад всяка се крие определена година от историята на света. През тези врати приятелите могат да се озоват в Египет от времето на фараоните или в древен Рим.

Винаги, когато се интересуват от някоя вълнуваща епоха или попаднат на загадъчен криминален случай от миналото, те се озовават там с помощта на Темпус.

И пак Темпус връща приятелите в настоящето. Трябва обаче добре да запомнят мястото на пристигането, защото само оттам могат да се върнат обратно в нашия свят.

Дори когато пътуванията във времето продължават по няколко дни, в настоящето не е изминала и секунда. Така никой не забелязва внезапните изчезвания на нашите детективи.

[1] Темпус (от лат.) — време. — Б.пр. ↑

ПАЯКЪТ

Ето там! След секунди ще се случи!

Ким не отделяше поглед от учителката си Ирмтрауд Веленберг-Отенбрюк. Учителката беше към петдесетгодишна, с къса коса и очила без рамки. Преподаваше им биология. В момента учеха за различни видове змии...

Но това, което се спускаше от тавана над лявото ѝ рамо, със сигурност не бе змия, а един доста тлъст паяк.

Ким вече предусещаше мига, когато учителката ще види паяка. Дали ще изкрещи, или ще припадне?

Ким въобще не харесваше госпожа Веленберг-Отенбрюк. Учителката май не знаеше какво е усмивка, а освен това пишеше ниски оценки. Любимите учители на Леон и Юлиан — приятелите на Ким, също бяха други.

Паякът висеше на няколко сантиметра от рамото на учителката.

„Задава се голяма веселба“, помисли Ким и погледна Леон и Юлиан. И двамата бяха ухилени до уши. Явно също са забелязали паяка.

Докато говореше, Ирмтрауд Веленберг-Отенбрюк посочи наляво към дъската и погледът ѝ се блъсна в паяка, виснал почти пред носа ѝ.

Ким затаи дъх, но за нейно голямо разочарование учителката не изписка. Точно обратното, докато кикотът в класа се усилваше, госпожа Веленберг-Отенбрюк спокойно взе паяка в ръка, отвори прозореца и го пусна навън.

Дори не ѝ мигна окото!

— Е, свършихме с това — невъзмутимо отбеляза учителката. — Да се върнем към текста. Знаете ли, че...

Ким слушаше с половин ухо. Други предмети я интересуваха повече. Като историята например. Но Ирмтрауд Веленберг-Отенбрюк беше от учителите, които обичаха да дават тестове без предупреждение. Затова беше хубаво да се слуша внимателно в час.

Ким въздъхна и се опита да се съсредоточи върху думите на биоложката.

— И така, египетската кобра — в същия момент казваше тя, — е забележителен представител на семейството на кобрите. Древните египтяни я смятали за свещена. Разгледайте снимката на страница четирийсет и шеста във вашия учебник.

Ким наостри уши. Древните египтяни? Тя добре си спомняше за приключението им в Древен Египет по времето на фараонката^[1] Хатшепсут^[2]. Древната владетелка от Нил носеше корона, украсена със златна египетска кобра. Ким бързо отгърна на въпросната страница и видя тъмнокафява змия, изправена заплашително с разперена качулка.

— Египетската кобра достига два метра и половина дължина и се храни с жаби и птици, които лови нощем. Ухапването ѝ е много отровно. Така ли е, Ким?

— Чела съм, че дори е смъртоносно — отвърна Ким. — Точно такова ухапване е причина за смъртта на знаменитата царица Клеопатра, нали?

Учителката поклати глава:

— Едва ли! Ухапването на египетската кобра е много опасно, но в редки случаи е смъртоносно. Чувала съм тази история, естествено. Клеопатра VII се самоубила, като се оставила да бъде ухапана от змия. Само че това е пълна глупост.

Ким погледна изненадано към Юлиан и Леон, които седяха на местата си като наелектризирани.

Ако ухапването от кобра не е причина за смъртта на Клеопатра, тогава какво? От какво всъщност е умряла царицата? Трябва непременно да проучат въпроса.

— Момчета, дали да не отскочим за малко до библиотеката? — попита Ким приятелите си, докато тримата крачеха към къщи. — Все ще попаднем на някоя книга, където пише какво се е случило.

— С удоволствие — отвърна Юлиан. — Аз знам само версията с ухапването. Може да се срещнем в библиотеката, след като си напишем домашните. Какво мислиш, Леон?

— Супер, аз съм „за“! — отвърна момчето с луничките.

Библиотеката в стария манастир „Св. Бартоломей“ беше безлюдна, защото приятелите избраха за посещението си време, когато читалните са затворени за посетители. Юлиан имаше ключ от библиотеката, оставен от дядо му — бивш библиотекар.

С децата беше и Кия, красивата котка със смарагдовозелените очи. Тя се заумилква в краката на Ким и се опита да хване една малка топка, която момичето ритна напред.

Приятелите се заровиха по лавиците в търсене на книги за Клеопатра. Прелистиха десетки страници, търсиха и в интернет.

— Историята за ухапването от кобрата е описана от Плутарх^[3] — прочете на глас Леон. Момчето се беше настанило пред един компютър и попадна на тази информация в интернет. — Плутарх я описал сто години след смъртта на Клеопатра. Източникът е дядо му, който познавал един придворен лекар, той пък бил близък с някакъв готвач, работил при фараонката по времето, когато тя умряла. Този готвач му разказал за ухапването от кобрата. Е, всичко това не звучи кой знае колко убедително...

— Да, наистина — съгласи се и Ким. После седна на една маса и се зачете в някаква специализирана книга, а Кия я побутваше с носле и ѝ хвърляше укорителни погледи, без да откъсва очи от топката.

— Ще играем по-късно, обещавам! — успокои я Ким и пробяга с поглед по страниците. Откри един интересен абзац и го зачете на глас: — Клеопатра VII се самоубива на 12 август 30 г. пр.Хр. в Александрия^[4], столицата на Египет.

— Александрия ли? — попита Юлиан. — Не беше ли там онзи фар? Как се казваше?

Ким продължи да се рови в книгата:

— Александрийският фар^[5]! — изстреля в отговор тя и им показа рисунка на огромен фар, изобразен като многоетажно здание. — В Александрия се намирал Музейонът^[6], неговата библиотека била най-прочутата в Древния свят. Там се съхранявали най-малко петстотин хиляди свитъка. Тук имало и величествен палат, и храм на Изида^[7], любимата богиня на Клеопатра. О-о-о, фарът бил висок сто трийсет и пет метра и бил едно от седемте чудеса на Древния свят. Бил украсен със статуи на гръцки богове, нали Александрия е основана от грък, Александър Велики^[8], който победил персите и завладял Египет.

След смъртта му един от неговите генерали, Птолемей I^[9], поел управлението и основал династията на Птолемеите. Леон подръпна крайчеца на ухото си.

— Значи Клеопатра е от династията на Птолемеите? Пише ли защо се е самоубила?

Ким отново се зачете:

— Да — каза тя най-сетне. — Войските на Клеопатра претърпели поражение във важна битка с римляните, морската битка при нос Акций^[10]. Тя се водела между флотата на Октавиан^[11] и флотата на Марк Антоний^[12], към която се присъединила и флотата на Клеопатра, неговата любовница.

— Клеопатра била влюбена в римлянин, така ли? — попита изненадано Леон.

— Да — отвърна Ким и обобщи прочетеното. — Двамата дори имали три деца. Този Марк Антоний управлявал заедно с Октавиан Римската империя. В Египет управлявали фараони, но те се подчинявали на римляните. Клеопатра пленила с чара си Марк Антоний, който се влюбил в нея и се преселил в Александрия. Носели се слухове, че Марк Антоний искал да направи Александрия столица на империята. Чашата на търпението на Октавиан преляла и той решил да се изправи срещу някогашния си приятел. При Акций войските на Октавиан победили армията на Клеопатра и Марк Антоний, но те успели да избягат в Александрия, където Марк Антоний се самоубил, а два дни по-късно същото направила и Клеопатра, защото се страхувала, че Октавиан ще я плени и ще я откара в Рим... Поне така пише тук.

Ким разгърна още една книга, но и тук се твърдеше същото — Клеопатра се самоубила, като се оставила да я ухапе кобра.

Приятелите търсиха и други източници, но без особен успех.

— Доста костелив орех — каза замислено Юлиан. — Остава си загадка как е умряла Клеопатра.

— Което обаче прави случая интересен за нас — не се стърпя Ким.

— Трябва да сме предпазливи! Ако не е било самоубийство, вероятно е било...

Юлиан не довърши изречението.

— Убийство! — прошепна Ким и усети как кожата ѝ настръхва.

Леон кимна:

— Да, а това би могло да се окаже прекалено опасно. Така че ще трябва да сме много внимателни. Нямам търпение да проучим нещата из основи, вече знаем как и къде е умряла Клеопатра. Какво ще кажете за едно малко пътешествие с Темпус?

Ким направо засия:

— Точно това исках да ви предложа! Трябва да разрешим загадката със смъртта на Клеопатра. Какво ще кажеш, Юлиан?

Светлокосото момче се поколеба за момент, но после се съгласи.

За по-малко от две минути приятелите стигнаха до тайнствената стая на времето. Темпус бе скрита зад висок шкаф, монтиран на релси, така че да може да се движи. Децата се напънаха и отместиха шкафа встрани. Зад него се показва черната врата на Темпус, обсипана с плашещи фигури и загадъчни древни символи.

Юлиан се покашля:

— Готови ли сте?

Ким и Леон безмълвно кимнаха.

Юлиан отвори вратата към миналото и пристъпи в безкрайността на стаята на времето. Тук имаше хиляди врати, а над всяка блестеше цифрата на съответната година. Около глезените им се стелеше синкава мъгла и както винаги, беше невъзможно да се ориентират в стаята, чийто под пулсираше с ритъма на времето. В слабата светлина, озаряваща Темпус, приятелите се опитаха да намерят врата с цифрата „30 г. пр.Хр.“.

Внезапно една от вратите се разтвори и се разнесе страховит рев. Ким усети, че се облива в студена пот. Погледна към котката, която ѝ хвърли нетърпелив поглед. Ким сви рамене, почти отчаяна. Как ще намерят правилната врата, когато в подреждането на датите няма никаква логика?

Продължиха да се лутат из Темпус и все се надяваха да извадят късмет. Някои от вратите бяха здраво залостени, но повечето бяха отворени и се блъскаха от вятъра, който внезапно и незнайно откъде започваше да духа. От отворените врати, край които се препъваха в полумрака, долитаха странни звуци — плач, крясъци, изстрели...

Най-после Леон намери правилната врата.

— Чиста случайност — обяви той, но целият сияеше.

Ким сбърчи чело. Случайност ли? Не го вярва. Убедена е, че няма нищо случайно! Не и в стаята на времето! Момичето погледна към вратата. В първия момент ѝ се стори, че не долавя и звук. После Ким дочу тихо съскане и потрепери.

Змия!

— Е, момчета? — обърна се тя към Леон и Юлиан и взе Кия на ръце.

— Готови сме!

Приятелите се хванаха за ръце и се концентрираха върху Александрия. Само така Темпус можеше да ги отведе на точното място. След това направиха решителната крачка и пристъпиха през прага. Очакваше ги черното нищо — бездънна, безгранична бездна, която ги погълна в миг.

[1] фараон — популярно обръщение към египетските царе, което означава „голям дом“. Египетските царе били смятани за богове, за синове на боговете и техни представители на земята. Властта им била неограничена. Обикновените хора не бивало да произнасят името на царя и затова го наричали „фараон“, тъй като тялото на фараона било „човешкият дом на бог Хор“. — Б.пр. ↑

[2] Хатшепсут (1490–1468 г. пр.Хр.). — египетска царица от XVIII династия, дъщеря на Тутмос I, сестра и съпруга на Тутмос II. Тя заграбила властта от Тутмос III и царувала като фараон повече от 20 години. Сведенията за царуването ѝ са малко, тъй като Тутмос III заповядал да се заличат всички нейни надписи. — Б.пр. ↑

[3] Плутарх (45–125 г.). — Древногръцки писател, биограф и историк. — Б.пр. ↑

[4] Александрия — след като завладял Египет през 332 г. пр.Хр., Александър Велики заповядал на брега на Средиземно море, в делтата на Нил, да бъде изградена нова столица на империята му. Кръстен на неговото име, градът скоро станал един от най-великите градове в света. Александрия била оживен търговски и културен център. Тук се намирали прочутият Музейон, Александрийската библиотека и Александрийският фар. — Б.пр. ↑

[5] Александрийски фар — едно от седемте чудеса на Древния свят. Построен е през 3 в. пр.Хр. на остров Фарос, до входа на пристанището в Александрия. Фарът съществувал до 14 в., когато бил

разрушен от земетресение. През 1480 г. част от камъните му били използвани за построяването на арабска крепост. — Б.пр. ↑

[6] Музейон — научен център в Александрия под покровителството на музите (деветте богини на изкуството и науката), откъдето идва и името му. Създаден е през 3 в.пр.Хр. от Птолемей II. В Музейона се събирали учени, философи, писатели от целия древен свят и се занимавали с литература, наука и философия. Всички разходи били поемани изцяло от държавата. Музейонът и Александрийската библиотека най-вероятно са се помещавали в една сграда — храм, посветен на деветте музи. — Б.пр. ↑

[7] Изида — една от най-древните и загадъчни древноегипетски богини. Била почитана като велика богиня майка и богиня на занаятите. — Б.пр. ↑

[8] Александър Велики (356–323 г. пр.Хр.). — един от най-великите владетели на Древния свят, цар на Древна Македония и създател на най-голямата империя в Древния свят. Границите ѝ се простирали от Дунав, Адриатика и Кавказ до река Инд. Александър бил ученик на прочутия философ Аристотел. Умрял внезапно на 33 години във Вавилон. Съществува предположение, че е бил отровен. — Б.пр. ↑

[9] Птолемей I (305–284 г. пр.Хр.). — Пълководец от армията на Александър Велики. След смъртта на Александър бил назначен за управител на Египет, за да управлява от името на сина и племенника на Александър. След като и двамата били убити, Птолемей станал цар на Египет и сложил началото на династията на Птолемеите, към която принадлежи и Клеопатра VII. — Б.пр. ↑

[10] Акций — нос в Гърция, на входа на Амбракийския залив в Йонийско море, близо до днешния град Превеза. Тук на 02.09.31 г. пр.Хр. се състояла ключовата битка между войските на Октавиан и Антоний и Клеопатра. Антоний и Клеопатра претърпели поражение, а Египет станал римска провинция. — Б.пр. ↑

[11] Октавиан (63 г. пр.Хр.-14 г.сл.Хр.). — римски политик и пълководец, осиновен син на Юлий Цезар. След смъртта на Цезар между Октавиан и Марк Антоний започнала борба за власт и двамата си поделили управлението на държавата. След победата на Октавиан в битката при нос Акций той постепенно съсредоточил в ръцете си цялата държавна и военна власт, макар че запазил формално

республиканските учреждения. Получил от Сената почетните титли Принцепс (първ гражданин) и Август (възвеличен, благодетел). Август бил способен владетел, сложил край на гражданските войни, разширил римските владения и прокарал закони в полза на бедните. Управлението на Октавиан бележи края на Римската република и началото на Римската империя. Наследен е от сина си Тиберий, който скоро след смъртта му го обявил за бог. — Б.пр. ↑

[12] Антоний, Марк (14.01.83–1.08.30 г. пр.Хр.). — Римски пълководец и политик. След смъртта на Юлий Цезар оглавил привържениците на Цезар и се разправил с убийците му. След ожесточено съперничество помежду си Антоний и Октавиан се споразумели да управляват държавата съвместно. В продължение на десет години Марк Антоний управлявал източните провинции. Съюзил се с египетската царица Клеопатра, а по-късно се оженил за нея. В битката при нос Акций войските им били разбити от армията на Октавиан. Скоро след това Марк Антоний се самоубил. — Б.пр. ↑

МЪЖЪТ НА СКЕЛЕТО

Слънцето заслепи очите им, беше топло, а във въздуха се носеше мирис на море. Отпред се беше ширнал морски залив и върху синьо-зелените вълни леко се полюшваха множество кораби — обикновени тръстикови лодки с извити като дъга носове, от които рибари хвърляха мрежите си, барки^[1], натоварени догоре със зърно, широки салове, превозващи дънери, както и един огромен боен кораб с три реда гребци, с широко платно и страховит таран.

На пристанището се виждаха складове и кръчми, а между тях се полюшваха палми. Кейове, също като остри езици, се връзваха в огромното пристанище. Големи търговски кораби, току-що разтоварени, бяха полегнали на дрейф.

На един остров отдясно зад висока стена се издигаше величествен дворец, изграден от множество свързани една с друга сгради, всяка с плосък покрив, опасан със златна лента, която блестеше на слънцето, фасадата на великолепно здание бе от ослепително бял мрамор, който контрастираше невероятно красиво със синьото море. По первазите на широките прозорци, високи няколко метра, пъстрееха множество цветя с великолепни багри — червен мак се редуваше със синя метличина. В средата на високата стена се издигаше величествена правоъгълна кула с пиластри^[2], висока около десет метра. Пиластрите изглеждаха крехки, но всъщност всеки от тях крепеше по едно каменно създание с глава на сокол, увенчана с огромен кръгъл диск.

— Бог Ра^[3] — прошепна Юлиан, който добре си спомняше предишните две пътешествия в Древен Египет. — Богът на слънцето.

Двете каменни създания бяха свързани с просторен балкон, украсен с множество малки каменни колони.

„Дали отгук Клеопатра не се показва пред народа?“, помисли развълнувано Юлиан.

Точно по диагонал, вдясно зад палата, се издигаше великолепен храм. Юлиан си спомни думите на Ким в библиотеката. Няма

съмнение, че това е храмът на богинята Изида. Пъстроцветни фигури, които Юлиан не можеше да разпознае отгук, покриваха глинения пилон^[4] на храма.

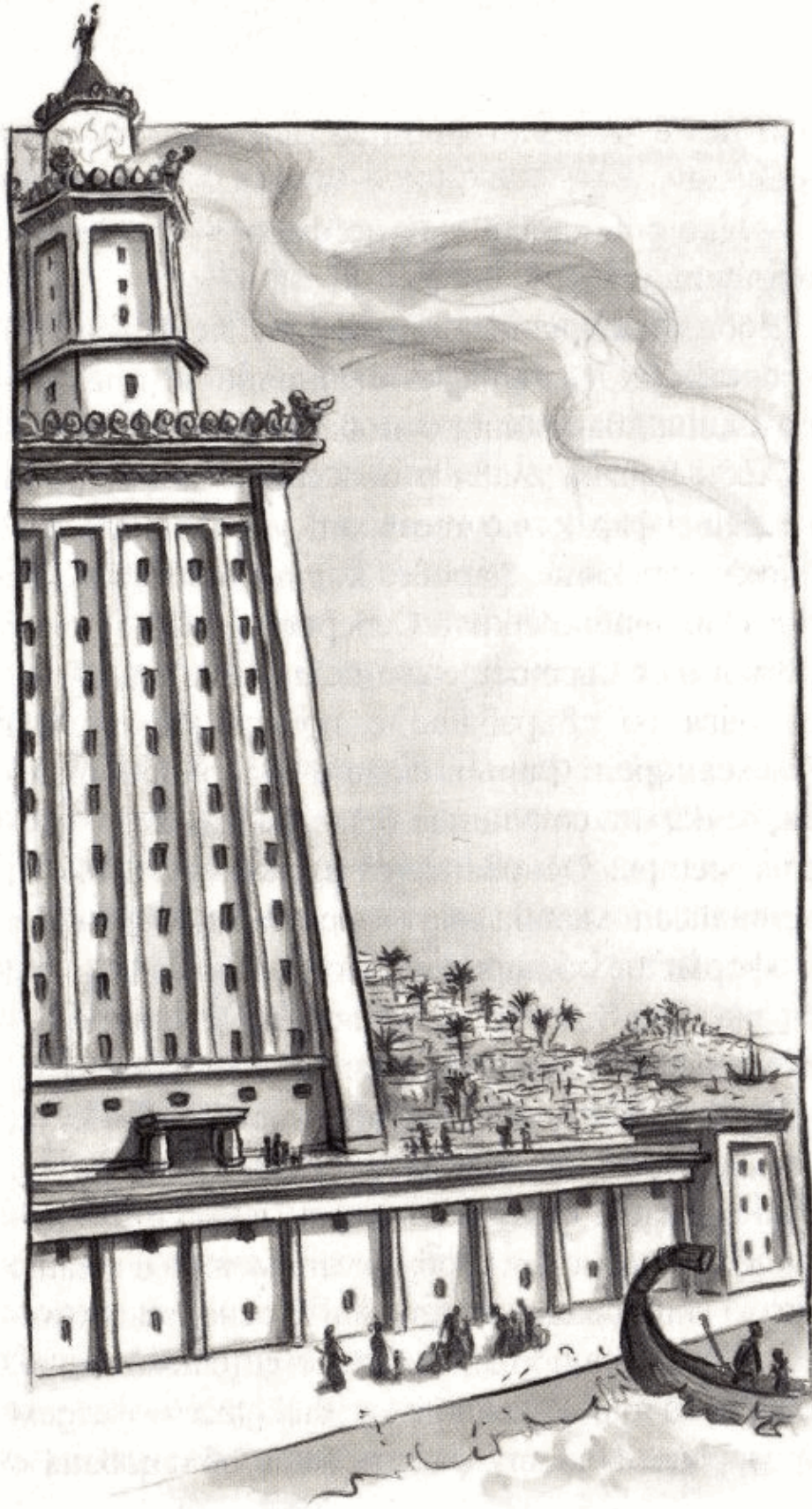
В този момент Леон го откъсна от мислите му.

— Ние всъщност сме до фара! — възбудено прошепна той.

Едва сега приятелите видяха, че Темпус ги е пренесъл в света на египтяните през огромната квадратна основа на фара.

Леон вдигна глава и погледна нагоре. Това не беше фар като тези от учебниците или като морските фарове, които беше виждал през ваканциите край Северно море. Беше огромен и се състоеше от четири части. Дълга дига го свързваше с пристанището на Александрия. Фарът имаше квадратна основа, всяка от страните беше дълга около двеста метра. Основата се издигаше на около петнайсет метра над морската повърхност и оформяше обширна тераса, заобиколена със стена. От вътрешната страна стените бяха украсени с релефи на владетели и богове.

Върху основата се издигаха три високи кули, разположени стъпаловидно една над друга. Най-долната беше четириъгълна и се извисяваше на повече от седемдесет метра и имаше около четиринайсет етажа. В основата кулата беше по-широка, а нагоре се стесняваше. На всеки от етажите се виждаха по седем прозореца. Цялата фасада беше облицована с мрамор и блестеше на слънцето като бяло злато. Близко до входа на кулата се издигаше строително скеле.

— Момчета, кулата би била невероятно място за живеене с фантастичен изглед към морето! — възкликна Ким, която вместо с дънки и маратонки беше облечена с бяла ленена рокля с два вътрешни джоба, а на краката си носеше сандали. Леон и Юлиан бяха само с кожени препаски и сандали.

Най-горният етаж на кулата беше украсен с богат фриз^[5], над който се издаваше красив корниз. От илюстрацията, която видя в библиотеката, Леон знаеше, че на четирите ъгъла на кулата има по един тритон^[6], който надува рог във формата на раковина. Кулата завършваше с квадратна площадка, върху която се издигаше втора кула — осмоъгълна постройка, висока около трийсет метра. Тя също беше украсена с фриз.

Върху каменната площадка на последния етаж на осмоъгълната кула се виждаше последната — цилиндрична кула, увенчана с великолепна статуя на Зевс^[7]. От кулата струеше ярка светлина — светлината на фара.

— Невероятно! — очаровано възкликна Юлиан.

В същия момент Кия измяука и всички обърнаха очи към нея. Котката гледаше към входа на фара. Там стоеше широкоплещест мъж с дълга кожена престилка. Голата му кръгла глава сякаш бе поставена направо върху раменете. Изпод престилката се подаваха мускулести крака, извити във формата на буквата „О“. Мъжът нервно потропваше.

— Много тежко, много горещо, все това слушам! — мърмореше той. — Това е третият работник, който си хвърля хляба, в името на Хатхор^[8].

Едно момче, на години колкото приятелите, го успокояваше:

— Ще намерим нови работници, татко!

— Така ли? — изсумтя мъжът. — И кога? Всеки момент ще дойдат Клеопатра и онзи проклет римлянин Октавиан, а ние нямаме достатъчно мъже, за да поддържаме огъня. Какъв позор! Ще ме хвърлят за храна на крокодилите...

Приятелите бързо се спогледаха и решението бе взето на мига. Нали се нуждаеха от работа и покрив над главите? Както винаги, Ким и Леон оставиха Юлиан да говори.

— Добър ден — любезно поздрави той бащата и сина.

Очите на мъжа щяха да изскочат от орбитите:

— Добър ли? Че какво му е доброто?

— Мисля, че бихме могли да сме ви полезни. Загубихме родителите си, току-що пристигнахме в Александрия и чухме, че търсите работници — каза той. — Не се боим от работа.

Мъжът присви очи:

— Не ми изглеждаш много силен — заключи той с въздишка. — Работата е тежка. Огънят трябва да гори ден и нощ. През деня го поддържахме с дърва, коренища, тръстика и съчки, а нощем със земно масло^[9] и смола. Не съм сигурен, че...

— Защо не опитаме, татко? — обади се момчето. Любопитните му очи не спираха на едно място. И неговата глава беше гола като на баща му, но подобно на всички египтяни на неговата възраст, той носеше дръзко щръкнал на една страна перчем.

— Наистина не знам, Хапу... — замислено рече баща му.

— Поне да опитаме — предложи Юлиан. — Може да сме на изпитателен срок.

— Е, добре — съгласи се накрая мъжът. — Ако се справите добре, може да спите в конюшната и ще получавате храна. Покажи им работата, Хапу, аз се качвам горе.

— Благодаря, че ни помогна, Хапу — каза Юлиан, когато бащата изчезна в кулата.

— О, няма за какво! — приветливо отвърна Хапу. — Баща ми се казва Сенмут и е пазач на фара. Обучава и мен. А вие как се казвате?

Приятелите се представиха, като не забравиха и Кия, която веднага се сприятели с Хапу. После момчето им обясни какво трябва да правят. Основната им задача беше да носят нагоре дърва за огъня. Трябваше да следят и дали пламъкът е достатъчно силен.

„Май щеше да е по-добре, ако бяха намерили работа в палата на фараонката, така щяха да са по-близо до Клеопатра“, помисли Юлиан. Но и това беше добро начало. Кой знае дали още утре няма да намерят някоя работа в палата на владетелката.

— Използваме двуколка до горната платформа — започна да обяснява Хапу.

— Значи затова има и конюшня — отбеляза Леон.

— Точно така — отвърна Хапу. — В кулата има спираловидна стълба. Но от площадката с тритоните все пак трябва да носим нагоре дървата или да ги изтегляме с въже.

Юлиан кимна:

— Сигурно няма да е лесно, но ще се справим — отвърна той и погледът му се спря върху скелето.

— Фарът повреден ли е?

— Имаше буря и трябваше да се поправят няколко дупки — отвърна Хапу. — Но работниците вече свършиха с ремонта и всеки момент ще махнат скелето.

Юлиан тъкмо се канеше да отмести поглед от скелето, когато някакво движение привлече вниманието му. Май някой се шмугна там? Слънцето заслепяваше момчето и то заслони очите си с ръка. Стори му се, че някаква сянка изчезва зад един от прозорците.

— Какво има? — попита Леон.

— Не знам, сякаш горе има някого... — момчето отклони поглед, понеже очите му се насълзиха.

— Не е възможно. Там никой не работи вече — отвърна Хапу.

Юлиан не каза нищо, но беше убеден, че видя някого. Странно... Какво ли търси там?

— Кога ще дойде фараонката? — попита Ким, когато заедно с Хапу влязоха в кулата. Вътре беше приятно хладно и няколко работници се размотаваха насам-натам.

— Ами — замислено започна младият египтянин — царицата иска да покаже фара на Октавиан. Затова баща ми е толкова изнервен, както впрочем и всички в Александрия...

— Защо?

— Никой тук не обича Октавиан — обясни Хапу и подкара една двуколка, натоварена догоре с дърва. — Той ни победи в битката при Акций, съюзникът ни Марк Антоний се самоуби — хвърли се върху меча си, и сега всички се страхуваме, че победителят Октавиан ще ни пороби. Надяваме се прекрасната ни фараонка да го омае, а римляните да си тръгнат и да ни оставят на мира, когато започнем да им доставяме зърно безплатно. Божествената Клеопатра вече успя с Юлий Цезар^[10] и Марк Антоний, защо да не успее и с Октавиан? Никой не може да ѝ устои! Обаче този път всички се страхуват, че може да се случи и друго...

Разнесоха се фанфари, Хапу се стресна и изпусна поводите на магарето:

— В името на Хор^[11], какво е това? — извика Хапу и се втурна навън.

По дигата, свързваща фара с града, приближаваше процесия. Отляво и отдясно в шпалир се движеха войници, въоръжени с копия и щитовете. Бяха египтяни, по препаски и с боздугани, и римляни легионери^[12], с типичните къси мечове и брони, под които се виждаха червени туники^[13].

— Това са те! Идват! — Хапу се втурна в кулата, за да съобщи на баща си.

Няколко минути по-късно процесията спря пред кулата. Хапу и баща му се хвърлиха на земята пред една изящна жена и приятелите побързаха да последват примера им.

— Добре, добре, станете! — хладно произнесе жената.

Юлиан се престаши и я погледна. Самата Клеопатра! Не се усъмни нито за миг.

Фараонката имаше тъмни, леко издължени очи, подчертани от светлосини сенки, прав нос и сочни устни. Над челото ѝ се спускаше синьо-черен бретон, а отстрани правата ѝ коса, украсена с перли, стигаше до раменете. Короната представляваше широк обръч от злато, от който се издигаха три глави на кобри от слонова кост. Царицата носеше рокля от великолепна светлозелена коприна, която падаше на вълни, краката ѝ бяха обути в изискани сандали от посребрена кожа. По ръцете ѝ блестяха златни гривни, а на врата ѝ — смарагдова огърлица.

Някакво мимолетно движение отново привлече погледа на Юлиан. Той погледна надясно. Скелето! Някой отново пробяга по него — сега вече беше напълно сигурен. Но сянката изчезна така бързо, както се появи. Момчето отново погледна царицата.

До нея стоеше строен римлянин, около трийсетгодишен, с туника и броня на гърдите. Имаше черна къдрава коса и леко стърчащи уши. Шлем, украсен с червено снопче пера, покриваше черната му къдрава коса. Мъжът имаше открито лице и леко меланхолично изражение. Носът му беше прав, но въздълъг, а погледът на будните му очи бе зорък и умен.

„Това трябва да е Октавиан“, помисли Юлиан. Точно зад него стоеше жена на около четирийсет и пет години. Бялата ѝ рокля бе украсена със златотъкан бордюр. Май беше малко по-висока от Клеопатра, и тъмната ѝ коса падаше на елегантни къдрици по челото.

Чертите на лицето ѝ бяха остри, а около устата се беше очертала скръбна бръчка.

— За нас е голяма чест, че можем да ви покажем фара, богоподобна царице! — започна пазачът на фара Сенмут.

Клеопатра се засмя:

— Виждала съм този фар неведнъж. Той трябва да убеди моите гости: благородния триумвир^[14] и неговата сестра Октавия^[15], в строителните умения на египетския народ. — Клеопатра плесна с ръце и един слуга се приближи бързо.

— Донесете носилките! — заповяда тя.

Слугата изчезна.

Малко след това царицата и гостите ѝ седнаха в носилките и слугите ги понесоха нагоре по витата стълба. Приятелите се присъединиха към процесията.

— Октавия е вдовицата на Марк Антоний — обясни Хапу, подтичвайки до тях. — В града се говори, че е дошла в Александрия само за да вземе урната с праха на мъжа си и да я отнесе в Рим, където ще я положи във фамилната гробница. Тази жена няма как да не мрази царицата ни, в името на Амон^[16]...

Юлиан бързо кимна. Клеопатра ѝ беше отнела мъжа, беше го убедила да воюва срещу собствения си народ и Марк Антоний загуби войната и се самоуби, хвърляйки се върху меча си. О, да, няма начин Октавия да не мрази Клеопатра.

Минаха петнайсетина минути, преди процесията да стигне до сигналния огън. Горещината тук беше непоносима — от една каменна вана се издигаха пламъци на три метра височина. Някакъв работник буташе огромно метално огледало, поставено на релса, което отразяваше лумналия огън във всички посоки. Човекът носеше влажна туника, за да се предпази от горещината. Той спря и се поклони, а Сенмут отведе посетителите зад огледалото, където горещината беше по-поносима.

— През нощта огънят се вижда на триста стадия^[17] разстояние — гордо обясни Сенмут.

— Впечатляващо, много впечатляващо — отвърна триумвирът със звучен глас и отстъпи крачка назад. На челото му избиха капчици пот.

— Да излезем при тритоните и да се освежим — предложи Клеопатра.

Всички се отправиха по стълбите надолу, към терасата с фигурите на боговете. Разтичаха се слуги, които предлагаха иреп — вино, разрежено със студена вода.

Триумвирът отпи глътка и каза:

— В Рим нямаме такъв фар. Или поне не още. — Смехът му прозвуча надменно. От погледа му не убягна гледката, която се разкриваше. — Трябва да призная, че Александрия е красив град.

Клеопатра се поклони в отговор:

— О, да, очарователна е, в името на Изида!

— Но само благодарение на римляните — отбеляза ехидно Октавия.

Клеопатра ядно повдигна вежди.

„Надушвам олелия, помисли Ким“, но не каза нищо.

— Мъжът ми Марк Антоний превърна Александрия в това, което е днес — продължи вдовицата. — Имаше един римлянин, който допринесе много за разцвета на този град.

Клеопатра презрително махна с ръка:

— Това е смешно и ти добре го знаеш. Но ти прави чест, че искаш да запазиш спомена за любимия ни Марк Антоний и възхваляваш името му. Все пак е учудващо, като се има предвид, че те напусна!

— Да, направи го — привидно се съгласи Октавия и след това язвително добави, — защото беше сляп. Ти го съблазни, но никога не си го обичала! Само го използваше, за да запазиш властта си. И накрая го убеди да участва във война срещу Рим, война, която не можеше да спечели. А сега е мъртъв! Това ще тежи на твоята съвест, Клеопатра!

— Достатъчно, в името на Амон! — извика царицата и захвърли бокала си на земята.

Вдовицата разпери ръце:

— Няма да ми затвориш устата! — изкрещя тя. — Каква ще е следващата ти стъпка? Може би искаш да съблазниш и брат ми Октавиан? И да продължиш да управляваш като марионетка на Рим? Само че това няма да се случи отново! Времето ти изтече, Клеопатра, но ти не го разбираш!

Приятелите стреснато се спогледаха. Очите на Клеопатра мятаха мълнии. Но преди да успее да направи каквото и да било, Октавиан повелително вдигна ръка.

— Прекалявате! — каза той с глас, нетърпящ възражение. — Поведението ви е детинско и недостойно!

— Достойнство ли? — изсъска вдовицата. — Известно ли ти е, Клеопатра, какво изобщо означава думата достойнство? Управляваш от години, само защото римляните ти го разрешават. Ти си...

— Достатъчно! — категоричен беше Октавиан и този път сестра му замлъкна.

Ким видя, че вдовицата прехапа устни и впери поглед в морето. В очите ѝ се появиха сълзи.

— Какво ще кажете за една малка закуска в палата? — смени темата Клеопатра и хвърли закачлив поглед към Октавиан.

— С удоволствие — отвърна той и се засмя.

Никой не пророни и дума, докато се връщаха. Приятелите, Сенмут и Хапу вървяха пред носилките.

Долу се беше събрало множество. Хората очакваха да зърнат царицата и гостите ѝ. Приятелите се смесиха с тълпата. Юлиан погледна още веднъж към огъня на фара, но очите му отново се спряха на скелето. Един прът се подаде от прозореца близо до скелето и го разклати леко.

В същия момент се понесе глъчка. Юлиан погледна — Клеопатра излизаше от кулата, а триумвирът и сестра му все още бяха под арката на входа. Момчето пак обходи с поглед скелето. То се заклати още по-силно. Юлиан успя да види, че прътът се движи! Някой се крие в кулата и клати скелето! Ако съоръжението се срути, ще падне точно върху главата на царицата!

Юлиан изкрещя, за да я предупреди, но гласът му потъна сред шумотевницата. Ким и Леон изненадано го погледнаха, но момчето нямаше време да им обяснява и само посочи към конструкцията. Ким и Леон мигновено разбраха каква е работата и се втурнаха да предупреждават хората наоколо, а Юлиан се спусна към Клеопатра. Кия се стрелна между краката му и се устреми към царицата, която в същия момент се наведе към едно дете. Котката скочи към Клеопатра, царицата извика и се обърна.

— Внимавайте! — извика Юлиан. — Скелето!

[1] барка — малка лодка без мачта. — Б.пр. ↑

[2] пиластър — декоративен елемент, издатък по височината на стена, четириъгълна колона, прилепнала за стената. — Б.пр. ↑

[3] Ра — древноегипетски бог на слънцето. Ра се раждал всеки ден и започвал своето всекидневно пътуване по небесния свод. — Б.пр. ↑

[4] пилон — напомня на висока масивна четириъгълна кула с наклонени стени. Два пилоната бележат входа на храмовете в Древен Египет и винаги се разполагали от двете страни на входа им. Обикновено пилоните били много по-високи от самия храм. — Б.пр. ↑

[5] фриз — ивица скулптурни или живописни изображения, разположена по дължината на стена. — Б.пр. ↑

[6] Тритон — древногръцко морско божество, син на Посейдон, изобразявано с тяло на човек, крака на кон и опашка на делфин. Древните гърци вярвали, че когато Тритон надуе раковината си, може да разбунтува или да укроти морето. — Б.пр. ↑

[7] Зевс — гръцки бог на мълниите и гръмотевиците, цар на всички богове. — Б.пр. ↑

[8] Хатхор — древноегипетска богиня, съпруга на бог Хор. Богиня на любовта, красотата и радостта. — Б.пр. ↑

[9] земно масло — нефт, нефтът бил познат на хората още от 3 хил. пр.Хр. Добиван от повърхностни находища, той бил използван при строителството на сгради като спояващ елемент, за покритие на стени и покриви, с нефт мажели върховете на стрели и копия или го използвали като запалителна течност. — Б.пр. ↑

[10] Цезар, Гай Юлий (ок. 100–44 г. пр.Хр.). — Римски политик, пълководец и писател. Предвождал римските войски при завладяването на Галия и Илирия и разширил римската територия чак до Британия. Самопровъзгласил се за едноличен диктатор на Рим. Намесил се в спора за властта между Клеопатра VII и нейния брат и осигурил на Клеопатра престола. Станал неин любовник. Двамата имали едно дете — Цезарион. Цезар е убит през 44 г. пр.Хр. в резултат на заговор на група сенатори начело с неговия приятел Брут. — Б.пр. ↑

[11] Хор — древноегипетски бог на небето, смятало се, че всеки фараон е негово земно превъплъщение, изобразявали го с глава на сокол. — Б.пр. ↑

[12] легионер — римски гражданин, служещ в армията. — Б.пр.

↑

[13] туника — мъжка дреха, съшита от две парчета правоъгълен плат. Носела се привързана в кръста. Над туниките мъжете насели наметало, а в официални случаи сенаторите и аристократите слагали тога. — Б.пр. ↑

[14] триумвират, от латинското *tres viri* (трима мъже). — съюз между трима равнопоставени политически или военни лидери в Древен Рим. Първият триумвират бил сключен от Цезар, Помпей Велики и Крас през 60 г. пр.Хр. Вторият триумвират бил съюз между Октавиан, Марк Антоний и Лепид. — Б.пр. ↑

[15] Октавия — съпруга на Марк Антоний, от когото има две дъщери. — Б.пр. ↑

[16] Амон — египетски бог, първоначално бил почитан като бог на въздуха и водата, а по-късно и като бог на плодородието и създател на целия свят. По времето на Клеопатра, Амон е цар на всички богове и баща на всички фараони. — Б.пр. ↑

[17] стадий — антична мярка за дължина, равняваща се на 188 метра. — Б.пр. ↑

ТАЙНСТВЕНИЯТ ПАПИРУС

Скелето отново се олюля към стената, а после напред, сякаш танцуваше странен и опасен танц върху дървените си крака. Телохранителите реагираха мълниеносно и дръпнаха Клеопатра в страни. Миг след това конструкцията се сгромоляса на земята.

Юлиан имаше чувството, че видя всичко като на забавен кадър. Отскочи и се озова на безопасно място. Грохотът беше ужасен. Трещяха подпори, пръти и дъски се трошаха, вдигна се облак прах и се разнесоха писъци. Един мъж бе ранен в крака, друг в главата, от раната му запълзяха струйки кръв. Някой завика за помощ.

— Слава богу, че не се случи по-голяма трагедия, можеше да е далеч по-страшно! — извика Леон.

— Да, наистина! Беше си покушение! — И Юлиан им разказа какво видя.

Приятелите го слушаха с широко отворени очи.

В този момент Клеопатра пристъпи към тях, изглеждаше напълно спокойна:

— Какво необикновено животно — меко рече тя и заразглежда Кия. — Красиво, будно и очевидно много умно. Спаси ми живота!

Юлиан се осмели да направи крачка напред:

— Вярно е, но е наша! — твърдо каза той, а после добави: — Някой събори скелето! Видях това!

И отново разказа какво видя.

— Такава е съдбата на царските особи. Някой непрекъснато се опитва да им отнеме живота — отвърна Клеопатра и разпореди на войниците да претърсят кулата.

След това се наведе към котката и протегна към нея фината си ръка. Кия опря главичка в протегнатата длан.

Клеопатра се засмя, беше смях на победителка.

— Ще те взема в палата си, обичам котки!

— Тя си е наша! — повтори твърдо Юлиан. И сякаш за да потвърди това, котката се обърна, изтича при децата и започна да се

умилква в краката им.

Царицата остана изумена:

— Щом не искате да се разделяте, тогава... — направи пауза и те се изплашиха, че иска да им отнеме Кия — ... и вие ще дойдете в палата.

Приятелите не вярваха на ушите си.

— Ще се грижите за тази великолепна котка, в името на Изида. Последвайте слугите ми — добави Клеопатра и се върна при гостите.

Юлиан, Ким и Леон използваша възможността да хвърлят поглед към Октавиан и сестра му. Лицата им бяха каменни.

— Дали Октавия няма пръст в покушението? — прошепна Леон.

— Твърде вероятно е, изглежда, ужасно мрази Клеопатра — отвърна Юлиан. — Трябва да я държим под око.

Появиха се войниците, които отидоха да претърсят кулата.

— Божествена царице, въжетата, с които скелето е било привързано към кулата, са били прерязани, но не можахме да открием подозрителни лица — докладва командирът. — Вероятно са избягали с лодка.

С каменно лице Клеопатра даде знак за тръгване.

Приятелите отидоха при Хапу и Сенмут и им разказаха случилото се.

— Колко жалко! — каза Хапу. — Точно бяхте започнали при нас.

— Именно — въздъхна баща му. — Отново не ми достига работна ръка. Но никой не може да се противопостави на волята на божествената Клеопатра. Честно казано, даже ви завиждам. Късмет!

— Късмет! — извика и Хапу. — И се отбивайте насам, когато ви стане скучно в палата.

Приятелите обещаха и забързаха след Клеопатра, гостите и слугите, които вече крачеха по дигата към града.

Процесията премина под огромната порта с каменни фигури с глави на соколи и се озова в просторен парк. Наоколо сновяха градинари — скубеха плевели, подстригваха храсти и почистваха с гребла алеите, виещи се между множеството малки езерца с бели и сини лотоси. Кестени и върби хвърляха дебели сенки наоколо.

Мършав слуга се приближи към приятелите и ги откъсна от свитата на Клеопатра:

— Заповядаха ми да ви покажа какво ще работите — каза той и ги заведе до мост, пресичащ едно от езерцата.

— Тук има крокодили! — изтръгна се от устата на Леон. Огромно влечуго, широко раззинало паст, го гледаше със студените си очи.

— Разбира се! — отвърна слугата. — Клеопатра обича животните, а също и свещените крокодили. Само да не бяха постоянно гладни. Вече не успяваме да им насмогнем с храна. Понякога си я доставят сами. Вчера отново изядоха два пауна.

— Така ли? — провлече Леон.

Най-напред слугата им показа една просторна клетка, в която дремеха три охранени сиви котки. Когато зърнаха Кия, козината им настръхна и те изсъскаха в хор. Кия изобщо не ги удостои с внимание.

— Трябва да чистите клетката и да храните котките — слугата злъчно се засмя. — Те изяждат почти толкова, колкото и крокодилите...

„Не ме учудва“, помисли си Леон.

— Храна ще вземате от кухнята на палата — обясни слугата и посочи през рамо. — Хранят се само с най-отбрани ястия, защото Клеопатра ги обича повече от всичко на света. За нея са също толкова свещени, колкото и крокодилите, нали разбирате?

След това кльощавият слуга ги заведе до ниска сграда, където се помещаваше прислугата. Отляво беше дворецът, отдясно — паркът, а отсреща — конюшните. Настаниха ги в малка, чиста стая с едно прозорче. Дебели рогозки щяха да им служат за легла.

— Първо почистете клетката на котките. И още нещо. Нашата богоподобна владетелка често иска те да са с нея по време на пировете. Тогава трябва да са идеално измити. Самите те са твърде мързеливи, за да го направят.

Приятелите се заловиха за работа, а Кия се настани пред клетката и старателно започна да си мие козината. Котките недоверчиво я наблюдаваха.

— Вижте, вижте! — прошепна Леон след малко. — Октавия!

Вдовицата забързано мина на няколко метра от тях и се насочи към портата на двореца. Беше омотала шал около главата си.

— Сякаш иска да излезе тайно оттук — продължи Леон. — Странно... Да я проследим!

Приятелите се огледаха, но наоколо нямаше никого и те тръгнаха след Октавия. Кия ги следваше по петите.

— Къде отивате? — попитаха стражите пред портата.

— Трябва да купим билки от пазара — излъга Леон. — Една от котките на царицата има стомашни болки.

Стражите завъртяха очи с досада и им махнаха да минат.

Вече бяха на улицата пред двореца. Не им се наложи да се оглеждат дълго — видяха, че Октавия се отправя към храма на Изидата.

Двете кули на пилона на храма, високи по двайсет и широки по петнайсет метра, бяха покрити с фигури на богове, оцветени пищно в ярки цветове. Най-често се виждаше богинята Изидата, с дълга червена рокля, кръст анкх^[1] в ръка и малък златен трон на главата. Близко до нея беше съпругът ѝ, бог Озирис^[2], владетел на царството на мъртвите, който държеше в ръцете си жезъл и камшик. Между кулите имаше каменна порта, висока десет и широка пет метра. Беше отворена, така че жреците и фараоните да могат да минават.

Приятелите видяха, че вътрешният двор е обграден с колонада, а капителът^[3] на всяка колона беше украсен с лотос.

Октавия дори не удостои с поглед храма, толкова бързаше. Тя мина по моста към квартала около пристанището. На кея се виждаха множество току-що разтоварени платноходи. Робите още мъкнеха чували със зърно и тежки амфори^[4] с растително масло и вино. Някои стоки се разпродаваха още на кея. Един търговец купуваше благовонни масла, друг — перуки, а трети — малки, добре полирани метални огледала.

Октавия продължи, свела поглед. След малко стигна до дълга постройка от сивкав мрамор. Върху плоския покрив се виждаха каменни фигури на павиани.

— Това е бог Тот^[5] — каза Юлиан, който познаваше добре египетската митология. — Богът на знанието, писмеността и образованието. Обзалагам се, че тази сграда е известната Александрийска библиотека^[6], където се намирал и Музейонът.

Октавия се качи по стълбите и изчезна в сградата. Без да се замислят много, приятелите също влязоха в библиотеката. Само че не успяха да стигнат далеч.

— Къде сте се забързали? — проскърца неприятен глас. В полумрака, зад нещо като тезгях, се беше настанил дребен мършав мъж.

— Търсим един ръкопис — бързо отвърна Юлиан.

Дребният мъж се засмя. Смехът му прозвуча като врецене на коза.

— Така ли? Това се казва изненада! — и отново стана сериозен. — Та вие, дребосъци такива, още не можете да четете. Освен това не всеки има право да влиза тук.

— Ние сме слуги на божествената Клеопатра — отвърна Юлиан. — И сме тук по нейна заповед. Трябва да й занесем един ръкопис... хм... с рецепти против стомашни болки.

— Стомашни болки на котки — уточни Леон. — Една от божествените котки се разболя.

— Освен това можем да четем — възмутено отбеляза Ким.

— Чудя се дали да ви повярвам? — отново се изкиска дребният мъж.

В този момент Кия достолепно премина край тях и влезе в първата зала. Мъжът смаяно погледна след нея.

— Тази котка изобщо не изглежда болна... — колебливо каза той.

— И не е — отвърна Юлиан. — Става въпрос за друга котка. Но можем да се върнем и да докладваме на Клеопатра, че... как е името ти?

Дребният мъж се удари в гърдите:

— Диезер, аз управлявам това забележително място.

— Добре, ще предадем на божествената Клеопатра, че Диезер отказва да ни помогне — каза Юлиан и скръсти ръце пред гърдите си.

Диезер вдигна ръце към небето:

— Добре, добре, в името на Тот, влизайте тогава! Ръкописите с рецептите се намират в десния коридор. Само не пипайте нищо, а се обърнете към служителите.

Приятелите влязоха в залата, която се оказа доста по-голяма, отколкото очакваха. В средата ромолеше малък фонтан, около който като лъчи бяха наредени маси за четене. На тях седяха мъже на различна възраст и четяха. Светлината влизаше през огромния купол и

през тесните прозорци между колоните. Всяка колона бе украсена с фигура на бог Тот.

Върху многобройните стелажи лежаха ръкописи. Стотици хиляди папируси^[7]! От всеки папирус висеше връзка с дървена дъсчица, на която бяха описани съдържанието и произходът на ръкописа.

Изумени, приятелите вървяха покрай рафтовете, имаше ръкописи на най-различни теми: корабостроене, архитектура, зоология, ботаника, физика, астрология, медицина, филология...

В залата за четене имаше нещо като голяма канцелария. Вратата беше отворена и децата видяха вътре около четирийсет мъже, наведени над ръкописи, най-вероятно правеха копия. Имаше и работилница, в която се възстановяваха повредени ръкописи. Имаше стена с карти, а след нея бе медицинският отдел.

Точно тук се бе спряла Октавия и съсредоточено разговаряше с един служител. Приятелите бързо се скриха зад някакъв рафт и предпазливо занадзъртаха. Октавия даде на служителя няколко монети.

— Трябва да ми обещаете, че ще върнете папируса утре —
твърдо каза мъжът.

Октавия кимна нетърпеливо.

Мъжът въздъхна и с театрален жест ѝ подаде един папирус. Минута след това тя стремително мина край приятелите, без дори да ги забележи.

— Всичко стана толкова бързо — каза Юлиан. — Бих искал да знам какво взе Октавия.

— Ще разберем — отвърна Леон, отиде при служителя и повтори историята на Юлиан за болната котка. След това добави: — Надявам се, че дамата преди нас не взе ръкописа, който ни трябва.

— Обикновено не даваме нищо за вкъщи — хладно отвърна служителя. — Направихме изключение единствено за тази високопоставена римлянка. Римляните се държат така, сякаш Александрия е тяхна собственост... Във всеки случай тя взе един ръкопис за билки.

За билки ли? Какво ли е наумила Октавия? Леон подръпна крайчето на ухото си. Дали не става въпрос за отровни билки? Жалко, че служителят в библиотеката не беше много словоохотлив.

— Е? — недоверчиво попита той. — Какво по-точно търсите?

Леон се овладя и преглътна въпроса си за какви билки става дума. Вместо това продължи да разпитва:

— Има ли рецепти срещу болки в корема... при котките?

Вместо да отговори, слугата направи няколко крачки и се пресегна към един рафт. Измъкна някакъв ръкопис и го разгърна върху масата за четене. Приятелите пробягаха с очи по текста, беше популярна рецепта за коремни болки.

— Благодаря — извика Леон. — Ще ни свърши работа. Ще се отрази добре на котката на царицата!

Когато отново се озоваха пред библиотеката, той разгорещено извика:

— Билки ли? Казвам ви, Октавия смята да забърка някоя отровна смес.

Юлиан се намести върху едно стъпало.

— Не е толкова сигурно. В ръкописа може да пише нещо съвсем безобидно.

— Не вярвам — отвърна Леон. — Знаем, че Октавия мрази Клеопатра и има много сериозен мотив да отрови фараонката. Точно затова дойде в библиотеката. Кобрата всъщност е Октавия.

[1] анкх — древноегипетски амулет във формата на кръст, символ на живота. — Б.пр. ↑

[2] Озирис — древноегипетски бог, върховен бог, съдия и владетел на мъртвите, символ на вечния, възраждащ се живот. — Б.пр. ↑

[3] капител — горната част на колона, разширена и украсена с релефни изображения. — Б.пр. ↑

[4] амфора — голям глинен съд с удължено яйцевидно тяло, тясно гърло и две вертикални дръжки. Служел за съхраняване и пренасяне на вино, зехтин, вода. — Б.пр. ↑

[5] Тот — древноегипетски бог на Луната и мъдростта, съветник и писар на боговете, пазител на знанията. — Б.пр. ↑

[6] Александрийска библиотека — най-голямата и най-богатата библиотека на Древния свят, просъществувала най-вероятно докъм 4 в., когато част от нея била унищожена, а други части били пренесени в различни библиотеки. Библиотеката е създадена или по времето на Птолемей I (4–3 в.пр.Хр.), или по времето на Птолемей II (3 в.пр.Хр.) като част от Музейона. Не е известно как е изглеждала сградата на библиотеката. Предполага се, че се помещавала в храм, посветен на деветте музи. Храмът вероятно е представлявал огромен комплекс с градини, хранилища, зали за четене, за срещи и беседи, за преписване и съхранение на ръкописи. Библиотеката е била под специалното покровителство на Птолемеите, бил издаден закон всеки кораб, който влиза в пристанището на Александрия, задължително да предоставя ръкописи на библиотеката за преписване. Смята се, че библиотеката съхранявала над 600 000 свитъка. През 4847 г. пр.Хр. сградата на библиотеката била унищожена при пожар, предизвикан от войските на Юлий Цезар. Смята се, че тогава част от запазените ръкописи били пренесени в Сепареума — храм на бог Сепарис в близост до пристанището, където останали до края на 4 в., когато с декрет на император Теодосий били разрушени много езически храмове в Източната римска империя, включително и Сепареумът. — Б.пр. ↑

[7] папирус — блатно тревисто растение, вид тръстика, от която се прави материал, подобен на хартия. Получените листа се залепват на свитъци, които също се наричат папирус. — Б.пр. ↑

КРОКОДИЛЪТ

Същата вечер в двореца имаше голям пир в чест на римляните. Ким, Леон и Юлиан щяха да присъстват, тъй като Клеопатра пожела и божествените котки да са там. Приятелите трябваше да ги хранят и да се грижат за тях.

Виното се лееше като из ведро, а танцьорки, музиканти и гълтачи на огън забавляваха гостите. Слуги мъкнеха табли с всякакви вкуснотии — печена антилопа с плънка от краставична паста, агнешко филе с чесън, пушена змиорка с тамян, нилски костур със сос от сини сливи, омари и стриди, печен глиган със сос от мед, филе от фламинго и жерав, както и различни лакомства между отделните ястия — нарове, фурми, медени сладки, черници и пъпеши.

За празничната вечеря бе отредена една зала с позлатени стени. По тях бяха увековечени както Изида — любимата богиня на Клеопатра, така и самата фараонка.

Клеопатра беше изобразена по време на лов върху бойна колесница, но също и като Маат^[1], богинята на справедливостта. Белият мраморен под бе посипан с листа от рози и въздухът бе натежал от аромата им. Таванът на залата бе украсен с великолепни изображения на жерави и ибиси. Поддържаха го колони в ярки цветове с капители във формата на палмови листа.

Клеопатра посрещаше гостите, седнала на трон от слонова кост. Рокля от лен с втъкани златни нишки обгръщаше плътно тялото ѝ. В косата ѝ блестяха перли, а върху главата си носеше великолепна корона. До царицата седеше седемнайсетгодишен младеж, който с високомерно изражение се оглеждаше наоколо. Приятелите бързо се сетиха, че това е Цезарион^[2], синът на Клеопатра и Юлий Цезар. Трите деца на Клеопатра и Марк Антоний — и трите под десет години, също присъстваха.

В краката на Клеопатра, обути в обсипани със скъпоценни камъни сандали, имаше три възглавници, върху които с полузатворени очи лежаха трите дебели котки. Пред муцунките им блестяха сребърни

купички с късчета риба, а до тях седеше още една котка — слаба, с кехлибарен цвят на козината и смарагдовозелени очи... Кия.

Ким, Леон и Юлиан застанаха встрани и не изпускаха от очи случващото се. Не им убегна например, че Клеопатра и Цезарион не си размениха и дума.

— Отношенията между двамата май са доста хладни — прошепна Ким.

— Да, наистина — също шепнешком отговори Леон. — Освен това Цезарион пие твърде много. И настроението на Октавия май също не е кой знае колко добро.

Ким и Юлиан погледнаха към римляните, които се бяха разположили върху кушетки, покрити с възглавници. Октавия безизразно наблюдаваше танцьорите, а брат ѝ отпиваше вино и се усмихваше.

— Тя замисля нещо — прошепна Леон и посочи с брадичка към Октавия.

— Как ли смята да отрови Клеопатра? — попита Юлиан. — Нали царицата си има дегустатор.

Клеопатра беше нащрек. Всяка нейна хапка трябваше да бъде опитана, същото се отнасяше и за напитките.

— Октавия няма шанс! — поклати глава Юлиан.

— Не бъди толкова сигурен — въздъхна шумно Леон.

Спомни си за покушението със скелето. Кой би могъл да допусне...

Едно протяжно и жалостиво мяукане им напомни за задълженията и те донесоха от кухнята табла с миди за дебелинките. След около час в залата не можеше да се диша от жегата и триумвирът предложи да се поразходят в парка. Клеопатра прие.

В този момент Леон се сети за преживяното при фараонката Хатшепсут — когато царицата излезе да се поразходи в парка, една стрела за малко не я уби...

— Елате! — обърна се той към Юлиан и Ким. — Трябва да сме близо до Клеопатра.

Паркът беше осветен от факли. Край Клеопатра подтичваха роби и вееха с големи палмови листа. Царицата поведе гостите към прелестните езера. Погледът на Леон се плъзна по водната повърхност. Каква е тази издължена сянка там? Не е ли крокодил, скрит между

тръстиките и лотосите? В този момент Клеопатра спря. Сочеше към небето и говореше нещо на триумвира, който вървеше до нея. Той я слушаше усмихнат, тя също му отвръщаше с усмивка.

Леон погледна Октавия и видя, че римлянката наблюдава внимателно брат си. Гневна бръчка прорязваше челото ѝ.

— Вижте Октавия! — прошепна Леон на приятелите си.

— Направо ще припадне от яд! — рече Ким.

В същия момент Клеопатра се разсмя на глас и тръгна напред. Стъпи на мостчето без перила над езерото. Когато стигна до средата му, царицата неочаквано се подхлъзна, успя да се задържи за кратко върху дървените дъски, но след това загуби равновесие и полетя с писък във водата.

Дългото тяло в тръстиката се размърда и се плъзна бързо към нея.

Фараонката успя да се задържи на повърхността, дишаше шумно, а влечугото се приближаваше иззад гърба ѝ. Едва десетина метра го разделяха от нея. Хората на брега с ужас наблюдаваха случващото се, но никой не се притече на помощ, вероятно бяха парализирани от страх. В този момент Леон изкрещя и посочи към тръстиката:

— Пазете се!

Клеопатра се обърна и изпищя, отчаяно замаха с ръце, само че крокодилът беше много по-бърз.

Леон грабна една факла и я метна по влечугото, тя мина на сантиметри от муцуната на чудовището и угасна със съскане във водата. Крокодилът се хвърли към жертвата си, но втора факла полетя към него и той спря, обърна се към нападателя си и изпусна от очи Клеопатра.

Ким и Юлиан се присъединиха към Леон. Приятелите не спираха да хвърлят факли към крокодила, който се замята изплашен във водата.

Междувременно Клеопатра успя да стигне до брега. Няколко чифта ръце се протегнаха към нея и ѝ помогнаха да излезе.

Без да обръща внимание на това, че е мокра до кости, тя се обърна към приятелите:

— Мисля, че направих много добре, че ви взех в двореца — каза тя и дори успя да се усмихне. — Вие сте моите талисмани! А сега искам да се преоблека. После ще продължим празника. Чувствам се толкова освежена. Но къде е короната ми? Изгубила съм я!

Царицата хвърли ядосан поглед към моста, после към слугата, който се намираше най-близо до нея:

— Как е възможно мостът да е толкова хлъзгав? Оправете го! При това още утре, за да няма нови инциденти! И потърсете короната ми, в името на Изида! — заповяда тя.

Слугата се поклони дълбоко. След това Клеопатра се оттегли, а гостите и слугите тръгнаха към залата. Само приятелите останаха при моста, който слугите веднага преградиха с въже.

— Да огледаме моста, преди да са го сменили — предложи Леон, щом слугите тръгнаха.

Ким, Юлиан и Кия го последваха. Минаха зад въжето и предпазливо тръгнаха по мостчето. Малко преди да стигнат до средата, Леон клекна. На светлината на факлите той видя някаква локва върху дъските.

— Може да е вода, попаднала тук, когато Клеопатра падна в езерото? — започна да разсъждава той на глас. После потопи пръст в течността, беше доста гъста. Леон я помириса и изстреля: — Зехтин! Някой е изсипал зехтин върху дъските. Нищо чудно, че Клеопатра се подхлъзна.

— Значи това също е било покушение, маскирано като нещастен случай — каза Ким, затаила дъх. — Дали зад всичко това не стои Октавия?

— За съжаление не можем да го докажем — отвърна Леон, докато се изправяше. — А сега да се връщаме в залата, преди да сме паднали и да сме станали храна на крокодилите.

Малко по-късно в залата отново настана оживление.

Клеопатра се преоблече и — ослепително красива — отново бе в центъра на празника. Короната също си беше на мястото.

Само двама от присъстващите не можеха да се похвалят с добро настроение — Октавия лежеше с мрачен вид на една кушетка, а Цезарион продължаваше да пие и ставаше все по-агресивен.

Приятелите продължаваха да се грижат за ненаситните котки и докато им даваха поредната порция риба, чуха препирнята между младия египтянин и опитния триумвир:

— Ако аз командвах войските ни при Акций, щяхме да победим! — каза Цезарион, но беше удостоен единствено със саркастичния смях на Октавиан. Младежът продължи с едва сдържан гняв: — Разбира се, че щяхме да победим! Но скъпата ми майка не ми се довери. Предпочете да се опре на стария Марк Антоний. Вслуша се в сърцето, вместо в разума си! Каква грешка, в името на Амон!

— Това, че в жилите ти тече кръвта на Юлий Цезар, не те прави автоматично добър стратег, мило момче! — снизходително рече триумвирът.

Цезарион плисна чашата си на пода.

— Никога повече не ме наричайте момче! — изкрещя той.

Думите му отново бяха посрещнати с насмешка.

— Какво ти става, Цезарион? — извика Клеопатра, прекъсвайки разговора си с един от гостите.

Цезарион посочи с пръст към нея:

— Ти си виновна за поражението ни! Ти и Марк Антоний ни отведохте към гибел!

Октавия се усмихна саркастично. Ноздрите на Клеопатра гневно се свиха.

— Мисля, че ще е по-добре да се оттеглиш, Цезарион! Виното се е качило в главата ти — хладно рече тя.

Цезарион мигновено се изправи, но не се оттегли, а се премести в друга част на огромната зала.

Майка му поклати глава. След това повика Кия при себе си и започна да я гали. Котката доволно замърка.

Приятелите се обърнаха и сложиха още храна на дебеланите.

— Цезарион очевидно вярва, че може да се справи и сам с управлението. Вероятно иска да се възкачи на трона — прошепна

Юлиан.

— И на мен така ми се струва — каза Леон. — И ако ме питате, имаме и втори заподозрян. Може би той стои зад тези злополучни инциденти.

[1] Маат — древноегипетска богиня на истината и справедливостта, която въздържа равновесието и хармонията във вселената. — Б.пр. ↑

[2] Цезарион (47–30 г. пр.Хр.) — син на Клеопатра и Юлий Цезар, след смъртта на майка си по всяка вероятност бил убит от Октавиан, бъдещия император Август. — Б.пр. ↑

ПОДОЗРЕНИЕТО

В полунощ високият гост от далечния Рим поднесе изненадата си. Триумвирът стана от кушетката и даде знак на музикантите да спрат.

— Дойде време да поднесем подаръците си на несравнимата владетелка на Египет — патетично започна Октавиан. — Стара римска традиция е да се носят дарове на домакина.

На приятелите не им убягна, че Октавия трепна, когато брат ѝ произнесе думите „несравнимата владетелка“.

Останалите гости нададоха радостни възгласи и заръкопляскаха.

Триумвирът кимна на един слуга и той бързо изчезна нанякъде, но скоро се върна начело на малка процесия. Мъжете пристъпиха към Клеопатра и един след друг ѝ поднесоха даровете — предимно златни бижута. Но тя най-много се зарадва на малка флейта от слонова кост.

— Знам, че обичаш музиката — усмихна ѝ се Октавиан. — Но вярно ли е, че и самата ти свириш изкусно на флейта?

Клеопатра се засмя, беше поласкана. Стана от трона и долепи флейтата до устните си. Разнесоха се аплодисменти.

Само Кия реагира странно. Тя се притисна към краката на царицата и изфуча.

— Кия! — скара ѝ се Ким.

Котката не ѝ обърна внимание и отново изфуча.

Наложи се Клеопатра да я побутне с крак встрани и после засвири. В залата се понесе невероятно нежна мелодия. Всички замълчаха и заслушаха. Когато фараонката свали флейтата, слушателите въодушевено изръкопляскаха. Само Октавия и Цезарион останаха с каменни лица.

Сияеща, Клеопатра благодари на Октавиан и даде знак на музикантите да засвирят отново.

Празникът продължи и веселието се разгаряше. Само Клеопатра ставаше все по-мрачна и лицето ѝ се изопна. Тя сложи ръце на корема си.

— Изглежда не ѝ е добре — прошепна Ким на приятелите си.

— И на мен така ми се струва — тихо отвърна Леон. — Дали не е яла нещо, което дегустаторът не е опитал?

— Не — отвърна Юлиан. — Следях много внимателно.

Фараонката взе Кия на ръце и повика Ким при себе си:

— Не се чувствам добре и ще се оттегля в покоите си. Ти и твоята великолепна котка ще дойдете с мен. Сигурна съм, че това ще ми помогне да се оправя по-бързо — и тя едва-едва се усмихна. — Нали сте моите талисмани!

Ким се поклони.

Клеопатра обяви, че иска да се оттегли, което беше посрещнато с голямо съжаление от всички, с изключение на Октавия и Цезарион.

Ким махна на Леон и Юлиан. След това заедно с Кия тръгна след царицата. Последва ги и един слуга, който носеше римските дарове. Клеопатра се отправи към страничното крило на двореца и влезе в просторна стая с изглед към морето. Подът беше от хладен черен мрамор, светлосивите стени бяха изрисувани с великолепни стенописи на битки и със сцени от ежедневието — рибар, който хвърля мрежата си, и селяни, които орат. Мебелировката беше оскъдна — няколко изящно изработени ракли и една голяма бронзова котка, изобразяваща богинята Бастет^[1].

Слугата сложи даровете върху една маса и се отдалечи, за да повика придворния лекар. Ким и Кия получиха заповед да чакат до леглото на владетелката. След две минути лекарят се втурна вътре. Той опипа корема на Клеопатра и ѝ премери пулса, като не спираше да говори. Ким видя, че Клеопатра ужасно пребледня. По челото ѝ изби студена пот, а лекарят все говореше ли, говореше.

Най-после Клеопатра го прекъсна грубо:

— Млъкни най-после! — заповяда тя. — Това дърдорене ме разболява още повече.

Оскърбен, лекарят направи крачка назад.

— Остави ме сама! Малко съм ще ми се отрази добре. Ще се видим утре — изтощено каза Клеопатра. — Да останат само котката и момичето!

Фараонката се излегна на леглото, затвори очи и скоро заспа.

Ким се настани до леглото върху една възглавница и обгърна с ръце коленете си. В стаята горяха само две маслени лампи и цареше

приятен полумрак. Кия се плъзна и се настани до нея.

Защо на Клеопатра ѝ прилоша? Дали не е отровена? Но как? Дали не пропускат нещо?

Ким превъртя като на лента случилото се. Опитва се да си припомни и най-малкия детайл. Вечерята, танците, падането в езерото с крокодилите, подаръците... Подаръците?

Погледът на Ким спря върху масичката. Там лежах бижутата и флейтата. Момичето добре си спомняше момента, в който Клеопатра допря инструмента до устните си и зазвуча нежна мелодия. Изведнъж дъхът ѝ спря. Обзе я ужасно подозрение. Стана ѝ горещо, а след това я втресе. Възможно ли е флейтата да е намазана с отрова? Ким се надигна и тихо тръгна към масичката. При това не изпускаше от очи стражите, чиито гърбове се виждаха пред вратата.

Ето я флейтата, лежи си тук — малка и безобидна. Слоновата кост блестеше матово. Ким протегна ръка към инструмента, но Кия предупредително изфуча. Ким се обърна — очите на котката бяха широко разтворени. Ръката на Ким потрепери. Тя нерешително я дръпна назад и погледна към стражите. Стояха си с гръб към нея. След това Ким коленичи пред масичката и се наведе над флейтата. Котката се приближи и се притисна в момичето, сякаш искаше да го накара да се дръпне от масичката. Но Ким продължи да разглежда флейтата в оскъдната светлина на лампите. Присви очи. Какво е това върху мундщука? Някаква прозрачна течност! Ким не беше сигурна. Сърцето ѝ се качи в гърлото. Отрова!? Нима отровиха Клеопатра с този инструмент?

Погледът ѝ зашари наоколо. Най-после откри каквото търсеше: парче плат, в което бе увито едно бижу. Ким хвана с него флейтата и я сложи в един от вътрешните си джобове. Пулсът ѝ биеше учестено — в главата ѝ се роди опасен план. Искаше тайно да изнесе флейтата и да я покаже на някого, който разбира. Едва тогава щяха да знаят със сигурност дали тази малка, красива флейта не е оръдието на убийството.

[1] Бастет (Баст) — древноегипетска богиня майка, която възплъщавала животворната сила на слънцето. Вярвало се, че лекува болните и помага на реколтата да узрее. Изобразявали я като котка или като жена с глава на котка. — Б.пр. ↑

КОБРАТА

Но сега трябва да остане край царицата. Момичето наблюдаваше спящата владетелка. Уж всичко беше напълно спокойно, но Ким имаше усещането, че спокойствието е привидно.

Тя се настани върху няколко възглавници до леглото, така че да не я виждат от вратата. Опита да остане будна, но накрая сънят я обори.

Минаха два или три часа, преди Кия да я събуди.

— Какво има? — промърмори стреснато Ким.

Котката не откъсваше очи от вратата. Ким проследи погледа ѝ. Стражите бяха изчезнали. Странно... Но имаше и нещо друго... Ким замръзна от ужас.

В полумрака нещо пълзеше към нея — безшумно и бързо. И това нещо беше... огромна кобра! Сърцето на Ким направо щеше да изскочи от гърдите ѝ. Мислите ѝ се оплетоха. Май историята със смъртоносното ухапване ще се окаже вярна? Откъде се взе тази змия? И дали флейтата не е напълно безобидна?

Кобрата доближи на метър от леглото на Клеопатра. Гъвкаво се изправи и разпери качулката си. Езичето ѝ се стрелкаше напред-назад, а очите ѝ бяха като стъкло. В този момент Клеопатра помръдна и дясната ѝ ръка се отпусна надолу. Кобрата не откъсваше очи от ръката, готова да нападне.

Ким изкрещя. Царицата подскочи и погледна към Ким, която, обезумяла от страх, само кимна към кобрата.

— Какъв е този писък? — ядосано попита Клеопатра.

— Ко-ко-кобрата! — заекна Ким. Клеопатра уморено махна с ръка:

— Тя е напълно безобидна. Може да се каже, че е питомна.

Сякаш в потвърждение на казаното, кобрата се плъзна и се нави на руло недалеч от масичката.

Ким пое въздух:

— Аз...

— Замълчи! — заповяда царицата и отново сложи ръце върху корема си. — И излез! Не искам повече да ме безпокоят. Остави само котката.

Ким се поклони и изпълни заповедта, въпреки че не ѝ беше приятно да оставя Кия. Чудеше се дали да каже на Клеопатра за подозрението си, свързано с флейтата. Но докато отиваше към вратата, отхвърли тази мисъл. Клеопатра едва ли ще я остави да промълви и дума.

Момичето тръгна към залата. Трябва да разкаже на Леон и Юлиан за откритието си. Когато сви зад един ъгъл, видя срещу себе си двама стражи. Със сигурност не бяха тези, които стояха пред покоите на Клеопатра.

— Какво търсиш тук, малката? — заплашително попита единият.

— Клеопатра ме отпрати — отвърна Ким. Надяваше се, че няма да я претърсят и да намерят флейтата.

— Отпрати ли? — недоверчиво повтори войникът. — Значи през цялото време си била в покоите на божествената Клеопатра?

— Да — отвърна Ким. — Така ми беше заповядано.

Войникът се поколеба за миг и я пусна да мине.

Скоро Ким стигна до залата. Тъкмо се канеше да влезе, и видя до себе си Кия.

— Ти пък откъде се взе? — смесено чувство на облекчение и на тревога обзе Ким. Царицата щеше да се ядоса, когато види, че Кия я няма.

Юлиан и Леон все още хранеха дебелия котки. Изглеждаха уморени, а празникът беше в разгара си.

Ким разказа накратко за случилото се, а те не можеха да се начудят.

— Ако си права, значи и ние сме в опасност — заключи Юлиан. — Извършителят няма да е много щастлив да разбере, че сме открили

оръжието на престъплението.

— Естествено — промърмори Ким.

— Тук също се случи нещо — тихо рече Леон.

— Преди около час изчезна Цезарион. А и Октавия ми изглежда доста нервна.

— На мен също — добави Юлиан и се прозя.

— Освен това се уморих. Надявам се скоро да можем да се оттеглим.

Обаче и дума не можеше да става за това. Измина близо час.

Внезапно Цезарион се появи отново. Изглеждаше учудващо трезв и сериозен. Лицето му беше бледо. Бавно, сякаш е помъкнал тежък товар, той се приближи към трона на майка си. Зад него вървеше лекарят, когото Клеопатра изгони.

Цезарион се изправи до трона. След това вдигна ръка и наоколо се възцари напрегната тишина. За всички беше ясно, че ще каже нещо важно.

Приятелите притеснено се спогледаха.

МЪЖЪТ БЕЗ ИМЕ

Цезарион се покашля. След това със застинал поглед изрече:

— Любимката на боговете и на народа, царицата на Египет, ненадминатата по красота, ум и смелост Клеопатра е мъртва!

Възцари се ужасяваща тишина. Ким разстроено заби поглед в пода. Кия се притисна в краката ѝ и жално измяука. Момичето преглътна и направи усилие да вдигне глава. Октавия се беше излегнала върху кушетката. Очите ѝ бяха хладни, а устните — стиснати. На Ким ѝ се стори, че на лицето ѝ дори се мярна нещо като усмивка. Брат ѝ, за разлика от нея, беше истински разстроен.

— Но как е възможно? — извика някой.

Цезарион сви рамене:

— За всеки от нас идва момент да се пресели в света на Озирис. Някои имат могъществото сами да определят кога да стане това. Божествената Клеопатра имаше тази възможност и избра да бъде ухапана от кобра.

Лекарят, застанал зад Цезарион, кимна опечалено. Ким гневно стисна юмруци:

— Това изобщо не е вярно — прошепна тя към Леон и Юлиан. — Какъв е този театър?

— По-тихо! — прошепна Леон. — Гроби ни опасност, ако се разбере, че знаем нещо. На убийците може да им хрумне да ни отстранят, за да премахнат свидетелите.

Ким прехапа устни. С разтреперано сърце тя погледна войниците, които стояха на пост пред входовете на залата. По нищо не изглеждаше да се интересуват от децата. Самите те гледаха смаяно към Цезарион. Той продължи да възхвалява мъртвата си майка и изглеждаше странно превъзбуден. Най-после обяви край на празненството и нажалените гости се разотидоха.

Отпратиха и децата, заедно с животните. След като отведоха трите дебели котки в клетката им, приятелите вече можеха да се приберат в стаята си. Изтощени, Ким и Леон се отпуснаха върху

рогозките, а Юлиан се приближи към единствения прозорец и погледна навън.

— Дали наистина върху флейтата има отрова? — разсъждаваше на глас Леон. — Ще проверим утре и...

— Шшшт! — Юлиан му направи знак да замълчи.

— Какво има?

— Някакви хора идват насам.

Ким и Леон бързо се приближиха до прозореца и видяха как откъм палата към къщата за слугите притичаха няколко приведени фигури. Те носеха копия, но не и факли.

— Дали не идват за нас? — с треперещ глас попита Ким.

— Най-вероятно! — отвърна Леон със свито гърло. — По всичко изглежда, че си видяла нещо, което не е трябвало да виждаш.

Юлиан се втурна към вратата:

— Да изчезваме, бързо!

Първият от мъжете беше само на двајсетина метра. Юлиан трескаво се огледа. Къде да се скрият? Ако тръгнат надясно, ще се озоват в парка с езерата срещу конюшните.

— Елате! — извика той и хукна. Леон, Ким и Кия го последваха.

В този момент се разнесе кратка команда. Докато тичаше, Юлиан хвърли поглед през рамо. Мъжете се втурнаха след тях и бързо ги настигаха. С разтуптяно сърце момчето стигна до моста.

„Дано не се изтърколят“, мина му през ума. Или слугите вече са сменили дъските? Нямаше време за разсъждения. Това беше единственият им изход. Юлиан скочи през заграждението, левият му крак се подхлъзна. Момчето загуби равновесие и се стовари върху дъските. Усети силна болка в лявото коляно. На Леон и Ким също не им провървя. Единствено Кия остана на крака. Тя заби нокти в дървото и продължи напред.

— Да последваме примера ѝ — извика Юлиан, застана на четири крака и лазейки, продължи напред. Скоро стигна средата на моста. С ъгълчето на око си зърна дълга сянка, която излезе от тръстиките и се насочи към тях. Крокодил!

Ругатните зад гърба им ставаха все по-силни. Юлиан погледна назад и видя, че войниците са на моста. Последва вик, който смрази кръвта в жилите му. Беше Ким! Лежеше по гръб и бясно риташе с крака във въздуха. Двама мъже се опитваха да ѝ вържат краката. С

един скок Кия се метна върху нападателите, фучеше и дращеше с остриите си нокти.

— Трябва да им помогнем! — изрева Леон и без да мисли много, се хвърли към войниците. Юлиан също успя да надвие страха си. За щастие мостчето беше толкова тясно, че на него можеха да застанат един до друг само двама мъже.

Ким ритна с все сила единия войник в гърдите. Мъжът изкрещя и се строполи във водата. Приятелите с ужас наблюдаваха как крокодилът се приближава към него. В същия момент един от войниците метна копие, то изсвистя и падна във водата точно пред муцуната на крокодила. Той смени посоката и жертвата успя да избяга.

Войниците се втурнаха отново след трите деца. Борбата беше жестока, но кратка. Ким, Леон и Юлиан бяха повалени на земята и забързани. Войниците успяха да хванат Кия с мрежа и я пхнаха в един чувал, където тя се мяташе като побесняла.

— Какво искате? — отчаяно извика Юлиан.

Мъжете не казаха нищо и ги повлякоха към двореца. Заслизаха по някакви тесни стъпала, въздухът ставаше все по-застоял, замириса на мухъл. Тук-там се срещаше по някоя факла, хвърляща мътна светлина върху голите стени.

Колкото по-надолу слизаха, толкова по-хладно ставаше. Някъде се тръшна врата. Чуваше се монотонен звук като от търкаляне на нещо. Внезапно се разнесе зверски крясък, който премина в глухо ридание. Едър плъх пробяга пред краката им.

— Ще ни тикнат в тъмницата! — тихо прощушна Леон.

Мъжът, който вървеше начело, отключи една врата. Юлиан, Ким и Леон се озоваха в полутъмно и вонящо помещение. Кия полетя на пода заедно с чувала. Вратата се хлопна зад гърба им и се чу изщракването на резето.

В светлината на единствената лампа приятелите видяха нисък, сводест таван, от който капеше вода. По пода се въргаляха мръсна слама, няколко кокала и мухлясали остатъци от хляб.

Ким преглътна мъчително, наведе се към мятащия се вързоп и освободи Кия.

— Е, прекрасно, няма що! — каза тя. — Една мръсна дупка, нищо за ядене и пиене, никакви легла и никой, който...

Злоещо кикотене я накара да замлъкне. Момичето се обърна.
Зад тях се беше свил брадат мъж със сплъстена коса, покрит с дрипи.

— Имам гости, колко мило! — дрезгаво каза той и отново се разсмя: — И както изглежда, са за дълго.

— Кой си ти? — попита Юлиан.

Брадатият повдигна рамене:

— Тук човешкият живот не значи нищо, още по-малко едно име. Аз съм само един измамник. Продавах мехлеми и тинктури, които, за съжаление, не помагаха на никого. — Мъжът се изправи и пристъпи към приятелите. Лявото му око го нямаше, а дясното бе премрежено. — А вие кои сте?

Юлиан преглътна сухо и както винаги, се зае с представянето. Разказа и за смъртта на Клеопатра. Междувременно го осени една мисъл. По всяка вероятност мъжът разбира от билки. Може би и от отрови?

Когато Юлиан свърши, мъжът се отпусна бавно на пода пред вратата:

— Мъртва ли е? — глухо попита той. — Знаете ли как е умряла?

Юлиан отговори уклончиво, а след това попита:

— Нямаме ни най-малка представа в какво ни обвиняват. Ще ни осъдят ли?

— Ако имате късмет и не ви забравят — отвърна мъжът и отново се изкиска.

Добре, помисли Юлиан, това все пак е нещо. Надяваше се, че на следващата сутрин ще ги изведат оттук поне да ги разпитат. Това щеше да е единственият им шанс. Надяваше се, освен това да използват добре времето дотогава.

— Казваш, че си продавал тинктури и други подобни неща? — попита той брадатия.

— Да — с готовност отвърна мъжът и започна да се хвали с измамите си. — Моите любовни еликсири и отровите, които забърквах, се радваха на голямо търсене. Продавах ги в градовете и оазисите.

— Отрови ли? — попита Юлиан.

Мъжът се усмихна криво:

— Да, само че всъщност бяха безвредни. Хората много ги купуваха. Искана с тяхна помощ да изпратят някого в царството на Озирис. Аз обаче не бях в състояние да приготвя и най-слабата отрова. В Александрия има само един човек, който разбира от отрови. Казва се Скорпиона, приятел ми е.

Леон и Ким нададоха ухо.

— Ама че странен прякор — отбеляза Юлиан. — Как се казва всъщност?

— Акиф — отвърна мъжът. — Живее на пристанището. Много си разбира от занаята. Но досега не са успели да го уличат в нищо, защото има влиятелни приятели в двореца.

Юлиан замислено кимна:

— Уморен съм — каза той. — По-добре да поспим малко.

Мъжът отново сви рамене. Главата му клюмна върху гърдите и след малко захърка.

Приятелите клекнаха върху влажната слама. Никой не се осмели да легне върху нея.

— Скорпиона сигурно ще може да ни каже дали по флейтата има отрова — прошепна Леон.

Юлиан попипа челото си:

— И аз това си помислих, само че този тип е убиец!

— Какво друго бихме могли да направим? — попита Леон.

— Първо трябва да излезем отгук — отбеляза Ким. — А сега да опитаме да поспим.

Приятелите се подпряха на влажната стена и потънаха в неспокоен сън.

Няколко часа по-късно стражите грубо ги събудиха. Измъкнаха ги от тъмницата и ги повлякоха нагоре по стълбите. Никой не проронваше и дума. Приятелите жадно поемаха въздуха, който с всяко стъпало ставаше все по-свеж. Накрая блисна слънчева светлина и заслепи очите им.

Подкараха ги през двореца и за голяма изненада скоро се озоваха в залата за пиршества. Там ги очакваше следващата изненада. Върху трона седеше Цезарион, обграден от тълпа слуги и придворни, сред които и един писар, седнал на пода с кръстосани крака и папирус в ръце. Цезарион на трона...

„Колко бързо се развиват нещата! — помисли Юлиан. — Очевидно вече е заграбил властта!“

— Я, малките слуги! — каза Цезарион. Беше облечен в леки бели одежди, украсени с бродерия по ръбовете, а на лявата ръка носеше

масивна златна гривна с огромен скъпоценен камък. По устните му играеше самодоволна усмивка. Внезапно очите му заблестяха гневно и той изкрещя:

— На колене!

Приятелите се подчиниха.

С режещ глас Цезарион се обърна към Ким:

— Чух, че си била при майка ми миналата нощ. Будувала си край нея... и си видяла... всичко.

Когато не получи отговор, той кресна срещу тях:

— Станете! А сега, момиче, говори!

Юлиан хвърли поглед към Ким. Тя изглеждаше спокойна и сякаш съвсем не беше изплашена. И най-малката грешка в този момент можеше да им струва живота.

Цезарион се опитваше да разбере какво знае Ким. Но дали всъщност изяснява обстоятелствата около смъртта на майка си, или самият той има пръст в убийството? Дали не беше заповядал да убият Клеопатра, за да седне на трона?

— Да, бях при нея — твърдо произнесе Ким.

Гласът на Цезарион внезапно притихна:

— Е, и?

Ким вдигна глава:

— Следвах заповедите ѝ. Легнах близо до ложето ѝ и бдях над съня ѝ.

— И какво стана после?

Ким погледна към пода:

— По някое време съм заспала, защото царицата ме събуди. Беше ядосана, че съм задрямала, и ме отпрати.

„Добре, успя да се измъкне“, помисли Леон.

— И не забеляза нищо подозрително? — продължи да разпитва Цезарион.

На Юлиан му стана горещо. Ким трябва да внимава изключително много. Забеляза, че момичето съобразява бързо. Ако Цезарион е поръчителят на убийството, би могъл да заповяда да я отстранят.

— Не! — прозвуча гласът на Ким.

Цезарион разтриваше слепоочията си. После попита с леден глас:

— Сигурна ли си, че не пропускаш нещо?

Ким преглътна:

— Да!

На лицето на Цезарион заигра тънка усмивка.

— Имаме начини да научим истината — долу в тъмницата, там, където никой няма да те чуе, когато молиш за милост. Мога да заповядам да оставят теб и приятелите ти да умрете от глад.

Косата на Юлиан се изправи от ужас. Синът на Клеопатра разчиташе на страха им. Нощта в тъмницата е целяла да ги сплаши.

Изведнъж Цезарион престана да се усмихва:

— Едно движение на ръката ми и отново ще се озовете долу — сурово изрече той.

Юлиан затвори очи.

ЗАДЪНЕНА УЛИЦА

— Казвам истината! — рече твърдо Ким.

Цезарион спокойно кимна:

— Е, добре, в името на Амон, иска ми се да ти вярвам. Ще пощадя жалкия ви живот, така че ще продължите да се грижите за божествените котки, но няма да напускате двореца без мое разрешение — и младият владетел направи движение с ръка, сякаш искаше да отпъди няколко досадни мухи. — А сега да ви няма! Трябва да подготвя погребението на майка си и, разбира се, коронацията ми за цар на Египет.

Малко след това приятелите отново бяха при клетката на котките. Трите дебелани мързеливо се излежаваха и премигваха сънено.

— Нещата се нареждат за втори път — каза Леон, докато пълнеше с храна златните паници. — Много е възможно обаче Цезарион да ни е пощадил, за да не разбунва повече духовете. Какво ще си помислят за него, ако поиска да ни отстрани? Че се опитва да прикрие вината си. Със сигурност в палата вече се е разнесло, че Ким последна е видяла Клеопатра жива. Питам се дали са забелязали изчезването на флейтата.

— Сигурно — предположи Юлиан. — Странно все пак, че Цезарион не попита за нея.

Леон поклати глава:

— Не може да го направи, иначе ще си признае, че знае как е убита Клеопатра. Но от друга страна, може да няма нищо общо с убийството и дори да не подозира за отровната флейта. Тогава може и да не е забелязал липсата ѝ. Обаче за нищо на света не трябва да изпускаме от очи Октавия!

— Може би това нещо върху флейтата е напълно безобидно. Непременно трябва да разберем — тихо каза Юлиан. — Най-добре да отидем в библиотеката. Там със сигурност ще намерим някой, който да ни помогне.

Ким повдигна вежди:

— Цезарион заповяда да не напускаме двореца.

— Ще трябва да нарушим заповедта му — отвърна Леон. — Ще духнем при първа възможност. Все пак Цезарион няма очи на тила си.

— А може би има — подхвърли Ким. — Може да е заповядал да ни следят.

— Възможно е — отвърна Леон, — но ще бъдем внимателни и няма да се оставяме да ни заловят. Ако останем в палата, със сигурност няма да напреднем много в разследването!

Ким кимна:

— Е, добре, да опитаме! Какво мислиш, Юлиан?

— Аз съм „за“! Трябва да посетим библиотеката!

Тримата приятели успяха да се измъкнат едва към обед. Ра, богът на слънцето, се стовари с цялата си мощ над Александрия. Над града надвисна огнен похлупак. Всеки, който имаше възможност, стоеше вкъщи на хлад. В парка на двореца нямаше жива душа.

Под прикритието на сянката на дворцовата ограда децата подтичваха към портата, където дремеха двама войници. Повториха историята за болната котка и войниците ги пуснаха.

Кия вървеше напред и ги поведе към пристанището. Когато стигна до една гостилница, котката внезапно спря. Обърна се и направи гърбица. Леон, който вървеше непосредствено зад нея, погледна през рамо. Видя как един мъж се скри зад някаква двуколка, натоварена догоре с плодове, в която беше запрегнат вол. Дали не ги следи?

— Какво има? — обезпокоено попита Ким.

— Мисля, че някой се е лепнал за нас — прошепна Леон. — Не се обръщайте, за да не забележи, че сме го видели. Трябва да му се изплъзем. Виждате ли уличката зад гостилницата?

Ким и Юлиан кимнаха.

— Там има сергия, на която продават украшения — прошепна Леон. — Ще минем покрай сергията, след това ще сменим посоката и ще се втурнем в уличката. Така ще се отървем от него.

Без да бързат, приятелите тръгнаха към сергията. След това всичко се разигра с мълниеносна бързина. Стигнаха до уличката,

шмугнаха се в нея и се втурнаха презглава. Уличката рязко завиваше. Леон погледна още веднъж назад. Няма никого! Прекрасно! В този момент се чу силно изсвирване. Сигнал за тревога! Най-вероятно ги преследваха. Децата притичаха покрай една грънчарница, продължиха по уличката, която плавно завиваше наляво, втурнаха се под едно въже с пране и рязко спряха — бяха в задънена улица.

Обърнаха се и това, което видяха, ги накара да онемее. Преследвачът не беше един — бяха шестима мъже, въоръжени до зъби. Мускулестите им, голи до кръста тела лъщяха от пот. Последва кратка команда и войниците се втурнаха след приятелите, които този път дори не направиха опит да се съпротивляват.

Отново ги замъкнаха в палата. Когато стигнаха до залата, ги хвърлиха на пода. Приятелите не смееха да вдигнат глави и да погледнат нагоре.

— Ето че отново се виждаме! — чуха гласа на Цезарион. — Струва ми се, че сгреших преди малко. Но повече няма да се повтори. Погледнете ме!

Приятелите неохотно се подчиниха. Младият владетел седеше на трона с широко разкрасени крака. Зад него стоеше слуга, който му вееше с ветрило от палмови листа.

Погледът на Цезарион ги пронизваше, очите му блестяха студено.

— Измъкнахте се от палата и нарушихте заповедта ми! Къде искахте да отидете?

Погледите на приятелите се насочиха към Юлиан:

— Градът ви е прекрасен — несигурно промълви той. — И тъй като сме любознателни, искахме...

— Любознателни, значи... — прекъсна го Цезарион. След това взе една маслина от сребърния поднос пред себе си, оставен върху малка масичка, украсена с мозайки. — Имам чувството, че криете нещо от мен. Великодушието ми се изчерпа. Ако не проговорите, никога повече няма да видите слънчевата светлина.

Юлиан загуби кураж. Какво да каже? Истината? Ами ако Цезарион има пръст в убийството на Клеопатра? Трябва да измисли нещо, което да го удовлетвори. Само дето нищо не му идва наум! Момчето усети смразяващ страх. Сякаш върху сърцето му легна леденостудена ръка, която бавно затяга хватката си.

Цезарион изплю костилката на маслината в чинийка, която слугата му поднесе.

— Виждам, че сте напълно...

Той не можа да продължи. Едно копие прелетя над главите на приятелите и прикова ветрилото от палмови листа към стената. Слугата изкрещя. Цезарион се хвърли по очи на пода. Стражите мигновено го обградиха и направиха жив щит около него.

Приятелите се обърнаха.

Група воители в къси черни туники влетяха в залата. Водеше ги як като бик мъж, който размахваше дълъг меч в едната ръка и двуостра бойна секира в другата. Мъжът посочи към владетеля и нададе страховит вик.

Войниците се втурнаха към Цезарион и приятелите се озоваха между двата лагера. Очите им се разшириха от ужас.

РАЗБУНЕН ГРАД

Кия реагира най-бързо и с един скок се озова встрани, на сигурно място. Едва сега Леон, Ким и Юлиан се сепнаха и в последната секунда успяха да се отдръпнат от пътя на нападателите, които иначе щяха да ги пометат.

Но и защитниците на Цезарион се окопитиха и вдигнаха оръжия. Двете редици воители яростно се сблъскаха. От ударите на мечовете хвърчаха искри. Единият от нападателите бе ударен в брадичката и се строполи като дърво на пода. Друг получи в гърдите удар, който го запрати върху красивата малка масичка и тя рухна под тежестта му.

Внезапно сребърната табла полетя към един нападател, който в последния момент успя да се наведе. Мъжът зад него обаче не беше толкова бърз. Ударът в главата го повали на пода. С няколко мощни удара на бойната си секира водачът на нападателите се опита да си пробие път до Цезарион.

Младият владетел понечи да се измъкне, пълзейки на четири крака към изхода в дъното на залата, но отново се разнесе ужасяващ крясък и една стрела полетя към него.

— Цезарион! — разнесе се писък.

Владетелят инстинктивно направи единственото правилно движение — обърна се. Стрелата одраска леко главата му. Той изкрещя и притисна ръце към кървящата рана, но успя да избяга, докато битката в залата продължаваше.

— Да се махаме оттук! — викна Леон и побягна.

Приятелите го последваха. Профучаха покрай съборения трон и най-после успяха да стигнат до изхода. Пред залата двама стражи лежах в безсъзнание, от Цезарион нямаше и следа.

— Какво става тук? — със затаен дъх попита Ким.

— Нямам представа! — отвърна Леон. — Знам само, че трябва да се махаме!

Той се втурна към парка — покрай дебелиите котки и крокодилите.

Тук също нямаше жива душа. Изтощени, децата най-после се добраха до портата на двореца. Никой вече не стоеше на стража и децата побягнаха навън.

Едва сега насреща им се изпречи група египетски войници, водени от своя капитан. Мъжете минаха покрай децата, без да им обърнат внимание.

— Изглежда, някой е вдигнал тревога — извика Юлиан, — и войниците бързат да помогнат на Цезарион.

Малко по-късно приятелите стигнаха до един площад в пристанищния квартал. Бяха напълно изтощени. Гребнаха вода от отворен кладенец в средата, пиха и седнаха върху каменните стъпала на някаква шестоъгълна постройка.

— Кои бяха нападателите? — проговори най-накрая Леон.

— Може би е преврат — отвърна Ким, докато гледаше въпросително отворените очи на Кия.

Юлиан изненадано я погледна:

— Какво те кара да мислиш така? Според мен бяха римляни.

— Не ми се вярва. Не носеха римски униформи — подхвърли Ким.

— Но какво стана с Цезарион? Дали наистина има пръст в смъртта на майка си? И дали не е по-добре да съсредоточим усилията си върху Октавия?

Леон нямаше отговор. Бавно отпусна глава върху хладния зид и се замисли.

Цезарион и Октавия...

И двамата бяха заподозрени, и двамата имаха мотив. Или след нападението вече можеха да изключат Цезарион от заподозрените? Леон се колебаеше. Възможно е младият владетел също да се окаже жертва. Изглежда, сметките му бяха криви и някой по-могъщ се опитва да го отстрани и да се докопа до трона. Няма съмнение, че в палата се разгаря борба за власт и нито Леон, нито Юлиан, нито Ким можеха да знаят кой ще има последната дума.

Наоколо се понесоха възбудени гласове. Леон видя група мъже, които оживено разговаряха. Успяваше да различи само откъслечни думи и непрекъснато чуваше „Клеопатра“ и „Цезарион“. Естествено, помисли Леон, смъртта на красивата царица е основната тема. Но дали вече се е разнесла и мълвата за нападението над сина ѝ? Едва ли.

Погледът на Леон се плъзна наоколо. Забеляза и други хора, събрани на групи, които разговаряха възбудено. Въздухът беше пълен с напрежение, независимо че ежедневиият живот уж течеше в обичайното си русло — на няколко крачки от тях разтоварваха търговски кораб, някакъв писар си водеше бележки, а близо до кладенеца момиченце си играеше с парцалена топка.

Всичко изглеждаше мирно и спокойно. В същия момент на площада се появи отряд римски войници. Легионерите се огледаха, сякаш търсеха някого. Леон бе обзет от странно усещане. Дали не търсят тях? Или е твърде мнителен? Но флейтата все още е у Ким.

— Наведете се! — прошепна Леон, без да е сигурен, че наистина ги дебне заплаха.

Минаха две-три минути, преди Леон да се претраши да погледне.

Отрядът беше изчезнал, но навсякъде из тълпата се мяркаха легионери. Незабележими на пръв поглед, но очевидно не изпускаха нищо от поглед. Ето че разгониха група търговци, събрали се пред някаква странноприемница. Ругатните ставаха по-силни. Един легионер извади меч и египтяните ядосано се дръпнаха назад.

— Бих искал да знам кой управлява Александрия в момента — каза Леон. — Тук става нещо, което не ми харесва. Да изчезваме!

— Но къде? — попита Ким.

— Какво ще кажете да идем при нашите приятели от фара? — предложи Леон. — Може да сме им полезни, пък и ще се скрием от римляните за известно време.

— Добра идея — похвали го Юлиан.

Леон се огледа — навсякъде имаше легионери. Трудно ще останат незабелязани. Въпреки че египтяните бяха заети с делата си, беше очевидно, че градът ври и кипи.

Все пак войниците май не търсеха приятелите. Без да се набиват на очи, децата се надигнаха и необезпокоявани стигнаха до фара.

Хапу ги видя да се приближават и им махна, после извика и баща си Сенмут.

— Разбира се, че можете да работите и да живеете при нас — зарадва се пазачът на фара, когато Леон му каза, че в двореца няма повече работа за тях. — Нуждая се от работна ръка не по-малко от преди.

— Разказвайте, какво се случи в палата? — настояваше Хапу. Беше любопитен и загрижен едновременно. — Разбрахте ли нещо? Защо нашата прекрасна царица се самоуби?

Леон премисли бързо. Няма как да им разкажат за разследването си.

— Как е могла кобрата да се добере до покоите ѝ? Трябвало е да го предотвратят! — възмущаваше се Хапу.

Лъжата за самоубийството вече се е разнесла, помисли Леон.

— Ако това е било нейното желание — подхвърли Сенмут, — никой не би се осмелил да ѝ се противопостави.

Хапу изглеждаше истински отчаян:

— Но защо са ѝ донесли отровна змия?

— Не знаем повече от вас — излъга Леон и се почувства гадно. — Бяхме само незначителни слуги, а не довереници на царицата.

Сенмут въздъхна и хвърли мрачен поглед към блестящото синьо небе над пристанището. Откъм морето подухваше слаб бриз и носеше аромат на сол. В далечината се чуваше песента на птиците.

— Никой не знае защо Клеопатра е избрала смъртта, в името на Озирис — каза той. — Носят се разни слухове. Цезарион вероятно е поел властта, която всъщност му се полага. Но преди това сигурно ще обявят траур. След това ще се състои коронацията на новия фараон, по всяка вероятност...

Синът му го погледна изплашено:

— По всяка вероятност ли? Какво имаш предвид?

— Има твърде много римляни в града. И както изглежда, стават все повече. Това не е по вкуса на египтяните — каза пазачът и се потупа по престилката. — Имам един нож тук! Много други мъже също се въоръжават. Ще се срещнем довечера, когато се стъмни, и ще обсъдим какво да правим. Римляните трябва да се махнат оттук. Цезарион вероятно се нуждае от помощ. Аз съм готов!

НОМЕРЪТ НА КИЯ

Приятелите помагаха в носенето на дърва до късния следобед. Накрая Сенмут им даде почивка.

— Тук сме на сигурно място — каза Юлиан на Ким и Леон. — Но ако стоим само във фара, няма да напреднем много със случая. Трябва пак да опитаме да отидем в библиотеката. Там със сигурност ще намерим експерти по отровите. Или ще разберем какво пише в папируса, който Октавия взе. Още повече, че за мен в момента тя е главният заподозрян.

— Добре — съгласи се Ким. — Вероятно ще научим и новини за Цезарион.

Приятелите се отправиха към библиотеката. Напред вървеше Кия. В пристанището, както и преди, цареше напрежение. Навсякъде имаше легионери, които се опитваха да не бият на очи. Юлиан пък не спираше да се пита дали не търсят тях. Глупавото беше, че дори не знае как точно изглежда врагът. Дали са египтяните, римляните или мъжете, нападнали Цезарион? Вероятно би могъл да разпознае един или друг, но не беше сигурен. Затова приятелите се стараеха да останат незабелязани. Юлиан предложи да не се събират заедно, а да вървят на разстояние един от друг. В случай че ги търсят, щяха да гледат за три деца и една котка, а не за три отделни деца.

След десетина минути вече бяха при прочутата Александрийска библиотека. На входа ги очакваше неприятна изненада — не ги пуснаха. Този път дребният, мрачен Диезер поиска от тях писмо по чия заповед са изпратени. Приятелите нямаше какво да направят и ядосано седнаха в сянката на една финикова палма.

— И какво сега? — унило попита Юлиан.

— Да потърсим Скорпиона — предложи Леон. — Това е единственото, което ми идва наум. Той трябва да види флейтата!

Юлиан простена:

— Този мъж е убиец!

— Имаш ли по-добра идея? — с досада попита Леон.

Едно измяукване ги накара да вдигнат глави. Добре познаваха това мяукане. Приятелите проследиха погледа на котката и онемяха.

Октавия бързаше към библиотеката със ситни, едва докосващи земята крачки. В ръката си държеше папирус.

— Точно така! — изстреля Ким. — Нали обеща да го върне днес. А всъщност този папирус ни трябва.

— Да, но как си представяш, че ще го вземем? Нали не си мислиш, че Октавия ще ни го даде просто така? — отвърна Леон и в гласа му се долови отчаяние.

Юлиан наблюдаваше как римлянката се приближава към тях. Жената беше забила поглед в краката си и не поглеждаше встрани. Изобщо не забеляза, че три деца и една изключително умна котка не откъсват очи от нея.

В този момент една дръзка идея осени Юлиан. Те самите няма как да се доберат до загадъчния папирус, но нали са четирима? Може би Кия...

Не беше нужно да разсъждава повече. Щом Октавия се приближи на няколко метра от тях, Кия се затича. Втурна се безшумно и докато римлянката се усети, котката скочи пред краката ѝ. Октавия се препъна и падна, ръкописът се изплъзна от ръката ѝ, Кия го грабна и го замъкна зад една стена. Едва сега слисаната Октавия започна да крещи. Размахваше юмруци и бълваше най-ужасни клетви по адрес на котката, после опита да я намери, но почти веднага се отказа. Накрая ядосано тропна няколко пъти с крак и мърморейки гневно под нос, тръгна обратно към двореца.

Ким едва успя да потисне смеха си:
— Това беше един от най-добрите номера на Кия! — засмя се тя,
а после тримата се втурнаха да търсят котката.

Кия ги чакаше зад ъгъла. Беше се изправила гордо пред папируса и Леон, Ким и Юлиан дълго я галиха. Юлиан разви папируса и с разтуптени сърца приятелите се зачетоха в текста.

СКОРПИОНА

— Не може да бъде! — изтръгна се от устата на Юлиан.

Ким седна на земята и хвана главата си с ръце:

— Рецепта срещу ревматизъм, умът ми не го побира! Октавия не е имала намерение да забърква отрова. А аз бях убедена, че е замесена в убийството на Клеопатра, защото има толкова убедителен мотив — Клеопатра е отнела мъжа ѝ!

— Сега разбирам защо преди малко не направи усилие да си върне ръкописа. Съдържанието му е безобидно — въздъхна Юлиан.

— Погледнете на въпроса и от добрата страна — отбеляза Леон.
— Сега имаме един заподозрян по-малко. По всичко изглежда, че Октавия няма нищо общо с убийството на Клеопатра.

— Така че остава само Цезарион — обади се Юлиан. — Въпреки че вече не съм толкова сигурен. А и не е ясно къде е той изобщо.

— Все пак искам да знам кой е спечелил борбата за власт в двореца — заяви Леон.

— Стъпка по стъпка, момчета — Ким нави ръкописа. — Да намерим този странен Скорпион. По всичко изглежда, че той е последната ни надежда да разберем какво има по флейтата. Да се връщаме във фара, защото в противен случай Сенмут ще се вкисне. А идеята отново да бъдем изгонени изобщо не ми харесва.

След като връчиха ръкописа на мрачния началник на библиотеката, приятелите хукнаха към фара, където пазачът ги очакваше с цял куп задачи. Съобщи им и една новина: на следващата сутрин Цезарион щял да държи реч пред народа.

— Това е повече от любопитно — прошепна Ким на двете момчета. — Може би Цезарион отново е взел нещата в свои ръце.

Леон вдигна рамене:

— Да почакаме...

Когато над града се спусна мрак и по лодките и в прозорците на кръчмите светнаха първите светлини, Сенмут напусна своето царство и се отправи към мястото на събранието. Беше намерил хора, които да

дежурят при огъня в следващите няколко часа, и изпрати Хапу да си легне. Посъветва и приятелите да направят същото.

— Утре отново ни чака тежък ден — каза той, преди да изчезне.

Приятелите послушно се отправиха към стаята си. Половин час по-късно обаче тайно поеха към квартала на пристанището. Този път водеше Леон, тъй като идеята да намерят опасния мъж беше негова.

Сега, когато се движеха по дигата над къщите, а ярката светлина на фара беше легнала като златен пръст върху глухо тътнещото море, стомахът му се сви на топка. „Този мъж е убиец“, отново прозвучаха думите на Юлиан в ушите му. Дали идеята да го намерят наистина е добра?

Леон се опита да изхвърли мъжа от мислите си:

— Откъде ще започнем? — попита той.

— Гостилничарите обикновено са най-добре осведомените хора — каза Ким. — Да опитаме в някоя кръчма. Имам идея какво да питаме.

След малко влязоха в една гостилница на име „Хипопотама“. Кия се вмъкна първа през отворената врата. Вътре беше светло и приятно. По стените бяха изрисувани сцени, изобразяващи лов на хипопотами. Върху лъснатите квадратни маси седяха няколко египтяни пред халби с гъста ечемична бира, подсладена с мед. Някои похапваха прости рибни ястия и хляб. Приятелите се отправиха към тезгяха, зад който стоеше дребен мъж и любезно им се усмихваше. Ким също му се усмихна:

— Семейството ни е отскоро в Александрия — каза тя. — За съжаление баща ни е тежко болен. Лекарите не могат да му помогнат, смятат, че има отравяне. Вероятно е ял нещо развалено.

— Не и при мен — бързо отвърна гостилничарят. Усмивката му изчезна. — Аз използвам само пресни продукти.

И той усърдно започна да чисти тезгяха, въпреки че върху него нямаше и трошичка.

— Разбира се — отвърна Ким и сниши глас. — Един лекар каза, че може би ще помогне противоотрова. Но само един човек в града разбирал от отрови. Търсим точно този човек.

Лицето на гостилничаря помръкна:

— Нали нямате предвид...

Момичето го погледна предизвикателно:

— Точно него имаме предвид! Наричат го...

— Шшт! — гостилничарят им направи знак да замълчат. — Не искам да имам нищо общо с този тип. Той не е добре дошъл в моята кръчма!

Ким кимна:

— Но може би ще ни кажеш къде да го намерим все пак.

Гостилничарят посочи с пръст наляво:

— Вървете до края на тази улица, там също има гостилница. Казват, че мъжът, когото търсите, често ходи там. Само че искам да ви предупредя — не съм чувал този тип да е излекувал някого. Напротив! Името му означава смърт!

Студени тръпки полазиха Ким, но тя продължи да играе ролята си:

— Оле-ле — промърмори, — ама наистина нямаме друга възможност! Хиляди благодарности!

Приятелите излязоха от „Хипопотама“ и тръгнаха по уличката, която им показва гостилничарят. Тя ставаше все по-тъсна и не след дълго се озоваха в неосветена пресечка, откъдето се носеше миризма на развалена риба. Съвсем в края, приклепена между някаква къща и работилницата на майстор за огледала, се издигаше въпросната гостилница. Познаха я по табелата, окачена над входа — върху нея беше изобразена амфора.

— Е, хайде — рече Ким и дръпна вратата.

Въздухът беше тежък. Двама мъже играеха табла на една маса. Те дори не погледнаха към децата, които се запътиха към третия мъж в помещението.

Мъжът носеше престилка и те решиха, че трябва да е гостилничарят. Дебелият космат египтянин с изпъкнали очи седеше до прозореца, вееше си с ветрило и недоверчиво ги измери с поглед.

— Акиф ли търсите? — попита той, когато Ким разказа историята за болния им баща, и започна да чопли калта под ноктите си. — Не е за вярване!

— Да — колебливо отвърна Ким, забелязвайки, че козината на Кия настръхна. Дали Акиф не е един от двамата мъже, които играят на масата?

Гостилничарят беззвучно се засмя и оголи два реда развалени зъби.

— В такъв случай сте много смели — възкликна той. — В момента го няма, но живее в съседната къща.

Приятелите се сбогуваха и излязоха на улицата.

— Мястото не изглежда особено гостоприемно — промърмори Ким, щом застанаха пред съседната къща.

— Все едно, трябва да опитаме — отвърна Леон.

Юлиан погледна нагоре:

— Не вярвам да си е къщи. Никъде не свети — каза той.

Леон обаче не се смути ни най-малко, приближи до вратата и почука силно. Вратата се откряна леко, изпод прага се процеди тънка ивица светлина и падна върху прашните плочи. Приятелите почакаха известно време, но нищо не помръдна.

— Нали ви казах, че няма никого — умолително прошепна Юлиан.

— Глупости! — отвърна Леон. — Вижда се светлина и вратата не е заключена.

И момчето заблъска по вратата, която този път зейна изцяло.

Чу се фучене и нещо черно се метна към приятелите. Леон инстинктивно се наведе и нещото прелетя над главата му. Беше черен котарак с огромна глава, който се приземи на крака и се хвърли към Кия. Котката отблъсна нападението с добре премерен удар на остриите си нокти. Перна чернът по носа и той побягна. Кия измюка доволно, после гордо мина покрай изумените деца и влезе в къщата.

— Кия! — извика Юлиан, но котката вече беше изчезнала. — Прекрасно, и какво ще правим сега?

— Да я последваме ли? — попита Леон.

— Не може просто ей така да влезем в чужда къща! — простена Юлиан.

В този момент в преддверието изникна мършава фигура. Сърцето на Леон заби бързо. Без съмнение е мъж, тъй като имаше голяма адамова ябълка, забеляза Леон на оскъдната светлина, идваща иззад гърба на непознатия. Лицето на мъжа не се виждаше, но момчето имаше неприятното усещане, че е вперил поглед в тях. Нещо блесна и очите на Леон широко се разтвориха — беше нож с ужасно дълго и тънко острие.

— Кои сте вие и какво искате? — със скърцащ глас попита мъжът.

Леон отбранително вдигна ръце и направи крачка назад.

— Имаме нещо, което искаме да ви покажем, ако сте мъжът, на когото викат Скорпиона.

Острието на ножа остана насочено към тях.

— Да, аз съм този, когото търсите — отвърна мъжът. — Само че няма да се оставя да ме разиграват трима малки крадци, в името на Озирис. Изчезвайте!

Ким се дръпна към Леон, в ръцете си държеше флейтата.

— Става въпрос за този инструмент. Предполагаме, че флейтата е била намазана с отрова. Има само един човек в Александрия, който може да ни каже дали предположението ни е вярно, и това сте вие.

Скорпиона не бързаше с отговора си.

— Влезте! — каза най-после той и се скри в къщата.

Приятелите го последваха с разтуптени сърца, но в следващия миг едва не се върнаха обратно. Мъждивата светлина на една самотна лампа осветяваше ръждивочервени стени, върху които бяха изрисувани огромни мъже с ужасяващи глави на кучета — това бяха изображения на бога на смъртта Анубис^[1]. Таванът на стаята беше черен като безлунна нощ. Имаше само един прозорец към уличката.

Скорпиона се отпусна в един стол. Когато видяха лицето му, приятелите се сепнаха. Беше обезобразено от някаква ужасна болест, покрито беше с безброй белези и гнойни пъпки, а кожата му бе пепелява и опъната като стар папирус. Устните на мъжа бяха тънки и бледи, нямаше нито мигли, нито вежди.

Скорпиона погледна към Ким:

— Флейта, казваш, значи?

Ким се овладя и се опита да не гледа към ужасното му лице. После внимателно сложи малката флейта върху масата.

Мъжът хвърли бърз поглед към инструмента, след това скръсти ръце на корема си:

— Какво ще ми платите?

Ким преглътна. Каква глупост, изобщо не помислиха за това! Погледна безпомощно към Леон и Юлиан, но и двамата свиха рамене.

— Нямаме пари! — каза тихо тя.

Скорпиона направи гримаса:

— Само ми губите времето.

— Много е важно — бързо отвърна Ким. — Флейтата не е наша, тя е на Клеопатра...

Мъжът не каза нищо.

— Много е възможно да е свързана със смъртта на Клеопатра — подхвърли Леон.

— Откъде я имате? — попита Скорпиона.

— От двореца — уклончиво отвърна Ким.

— Така, така, от двореца... — проточи мъжът. — Не ми се вярва Клеопатра да ти я е подарила, малката.

Ким пое дълбоко дъх. После каза:

— Взех я след смъртта на фараонката, защото имах подозрение, че...

Скорпиона вдигна ръка и я спря:

— Достатъчно, замълчи! — каза той. След това дръпна към себе си лампата и се наведе над флейтата.

Приятелите се спогледаха с надежда. Щяха да научат истината и вероятно ще разгадаят тайнствената смърт на фараонката.

Мъжът измъкна снежнобяла кърпа от чекмеджето и докосна с нея мундщука на флейтата. След това взе от една полица в дъното на стаята няколко глинени гърненца, пълни с различни течности. Намокри кърпата в първата тинктура и отново я прокара по мундщука. Направи това и с течността в следващите гърненца. После помириша мундщука, а острият му нос се поклащаше над флейтата. Най-накрая отново се облегна на стола. Лицето му беше непроницаемо.

— Е, има ли отрова? — попита Ким, която щеше да се пръсне от любопитство.

[1] Анубис — древноегипетски бог на мъртвите, на магиите и на балсамирането. Той водел мъртвите през тъмнината на подземния свят. Изобразявали го с глава на чакал. — Б.пр. ↑

АБСОЛЮТНО СМЪРТОНОСЕН

Скорпиона разтегна лице в нещо като усмивка:

— Ако някой реши да свири на тази флейта, това ще му е за последен път — каза той.

— Значи има отрова върху мундщука? — нямаше търпение да узнае Ким.

Мъжът кимна и отново се засмя:

— Да, и то каква! Абсолютно смъртоносна, дете мое! Струва ми се — каза той, докато внимателно увиваше флейтата в една кърпа, — струва ми се, че сте се натъкнали на нещо, което може да заинтригува някого.

— Именно! — отвърна Юлиан. — Флейтата доказва, че Клеопатра е била отровена.

Скорпиона се надигна тежко.

— Ти го казваш. Въпросът е кой стои зад всичко.

Юлиан също стана.

— Трябва веднага да съобщим за това.

— Да, да се връщаме в двореца! — развълнува се Леон.

Мъжът предупредително вдигна ръце:

— Никъде няма да ходите! — спря ги той. — Това може да е опасно за вас. Аз ще отида, а вие ще ме чакате тук.

Той скри флейтата под дрехата си и се отправи към вратата.

— Не! — извика след него Ким. — И ние искаме да дойдем!

Без да обръща внимание на протестите им, мъжът бързо се измъкна от стаята. Ким се втурна след него и понечи да дръпне вратата, но беше късно — резето хлопна.

Момичето заблъска по вратата.

— Ей, какво значи това?

— Не се тревожете — меко отвърна Скорпиона. — Правя го за ваше добро. Веднага се връщам, имайте ми доверие...

Приятелите чуха как мъжът се отдалечава.

— Да се махаме оттук! — възмутено извика Ким. — От къде на къде този тип ще ни заключва!?

— Да не мислиш, че на мен ми харесва? — гласът на Юлиан потрепери. — От самото начало ви казах, че трябва да внимаваме с него.

Изведнъж го осени ужасна мисъл:

— Ами ако този тип е съучастник на убиеца?

Вместо отговор Ким се втурна към прозореца, но там имаше здрави решетки.

— Каква гадост! — ядоса се тя.

Обиколиха стаята, но не намериха друг отвор или пролука. Междувременно се натъкнаха на ножа и се опитаха да прережат с него металното езиче на резето, само че ножът се счупи. Бяха в капан! Измина един мъчителен час.

— Шшт, тихо! — внезапно каза Юлиан.

Дори Кия наостри уши, а мустачките ѝ потрепваха.

— Стъпки, чувам стъпки! — продължи Юлиан. — Изглежда, че Скорпиона се връща, при това май не е сам.

В този момент резето хлопна и вратата се отвори. Бяха Скорпиона и група войници, въоръжени с мечове. Войниците бяха облечени със същите черни туники, с които бяха облечени и нападателите в двореца. Приятелите не можаха да разберат дали са египтяни или римляни.

— Това са те — невъзмутимо каза Скорпиона и посочи към приятелите. — Намерили са флейтата.

— Да — извика Юлиан, когато съзря въоръжените мъже. — Кой от вас е предводителят? Ние...

Той не довърши. Мъжете гледаха мълчаливо децата. Нещо не е наред!

Войниците се разделиха и между тях се образува коридор.

— На пода, наведете глави! — излая един от въоръжените мъже.

Приятелите се подчиниха. Юлиан потрепери, когато челото му докосна прашния под. Отново се чуха стъпки. Още някой идваше насам. Момчето едва-едва надигна глава и видя чифт кожени сандали и червена туника.

— Долу главите! — извика отново въоръженият мъж.

Юлиан се подчини. Сега трепереше още по-силно.

— Я, кого виждам? — разнесе се звучен глас, който им се стори познат. — Три любопитни деца и тяхната котка, които се мислят за поумни от римския народ.

Мислите на Юлиан се объркаха. Червената туника и този глас — мъжът, който им говореше, е очевидно римлянин, и той би се обзаложил, че...

— Изправете се! — отекна гласът. — Искам да видя очите ви, преди да съм произнесъл присъдата...

Присъда?! Какво щеше да е наказанието им? Юлиан се надигна като на забавен кадър и погледна мъжа. Зави му се свят.

— Октавиан!

— Да, самият той — отбеляза спокойно римлянинът. После протегна ръка и Скорпиона му подаде флейтата.

— Жалко за вас — изрече триумвирът с напевна интонация и се усмихна. — Вие сте умни деца. На никого, освен на вас не му дойде наум, че смъртта на могъщата фараонка може да има нещо общо с този малък симпатичен инструмент.

— Значи вие сте този, който я уби! Проклет убиец! — не можа да се сдържи Ким.

Един от въоръжените мъже я сграбчи и наведе главата ѝ надолу.

— Как си позволяваш да говориш така на владетеля? — изсъска той.

Ким яростно го настъпи. Мъжът изрева и я пусна, но отново се втурна към нея.

— Спри! — възпря го Октавиан. — Остави я!

Войникът се подчини неохотно, но в очите му проблесна зъл пламък.

— Клеопатра се опита да ме оплете в мрежите си, както направи с Юлий Цезар, а след това и с Марк Антоний — започна Октавиан. — Искаше да запази властта си, като се опита да съблазни мен, победителя при Акций. Само че аз разгадах намеренията ѝ. И имаш право, момичето ми, заповядах да я убият. Всичко обаче трябваше да изглежда като самоубийство, защото убийството щеше да предизвика въстание на египтяните. Щеше да има война, а аз исках на всяка цена да предотвратя това. Египтяните трябваше да си мислят, че царицата им е напуснала доброволно този свят. Или най-малкото, че е било

нещастен случай. Скелето пред фара щеше да свърши добра работа, но междуременно се появихте вие.

Юлиан беше слисан. Излиза, че убийството е дело на самия Октавиан!

— Значи изпълнението със зехтина на моста и с крокодила също са били ваша идея? — попита Леон.

— Точно така — отвърна триумвирът. — И трябваше да изглежда като нещастен случай. Но отново не се получи. Затова Клеопатра трябваше да се самоубие, като се остави да бъде ухапана от кобра.

Ким сбърчи чело:

— И затова змията се появи през онази нощ в спалнята на фараонката...

— Да, подкупих стражите и се постарях да напуснат поста си за известно време. След това пуснах змията в покоите на Клеопатра — отвърна Октавиан.

— Наистина брилянтен план, господарю! — ласкателно изрече Скорпиона.

— Съвсем не беше толкова брилянтен — възрази му Ким. — Кобрата беше безобидна.

Дълбока бръчка проряза челото на Октавиан.

— Това вече няма значение. Египтяните вярват, че Клеопатра се е самоубила, това е важното, в името на Юпитер^[1]! Александрия ще остане спокойна, както ще остане спокоен и цял Египет — продължи той.

— И един египтянин помогна този план да се осъществи! — каза Ким и погледна с презрение към Акиф.

На устните на Октавиан се появи нещо като усмивка:

— Отново имаш право. Този човек е незаменим.

Отровителят раболепно се поклони.

— Беше чест за мен да ти служа, велики Октавиане!

Ким погледна нагоре. Този мъж, освен всичко друго, беше и отвратителен блюдолизец.

— Значи той е сложил отровата върху флейтата? — попита Леон.

Скорпиона кимна гордо:

— Точно така. Абсолютно смъртоносна и при това напълно невидима. Съвършена!

— Наистина впечатляващо! — додаде Леон с погнуса.

Акиф пропусна тези думи край ушите си:

— Хм, беше ясно като бял ден, че трябва да ви неутрализирам, когато дойдохте при мен с флейтата. Веднага отидох при Октавиан и му разказах за вас. Но преди това ви заключих, за да не избягате.

Леон затвори очи. Той настоя да отидат при опасния отровител и да поискат съвет точно от него, от убиеца. Той е виновен за кашата, в която се озоваха. Как можа да е толкова лекомислен!

— А ние дълго време подозирахме Октавия... — промърмори той, повече на себе си.

— Сестра ми!? — рече изненадано триумвирът. — Тя няма нищо общо с това. Въпреки че не беше кой знае колко опечалена от смъртта на великата фараонка. Е, както и да е. За щастие флейтата отново е тук. Не искам и да си мисля какво щеше да стане, ако се беше озовала в ръцете на някой недоброжелател. В ръцете на празноглавия Цезарион, например.

— Вашите войници ли нападнаха двореца? — искаше да знае Ким.

— Да, този мечтател си мисли, че може да се качи на трона. Само че има още много да се учи, преди всичко на смирение пред римския народ — отвърна Октавиан.

— По всичко изглежда, че все пак е овладял нещата — възрази Ким.

Триумвирът махна с ръка.

— Само временно. Разбира се, че отрядите ми можеха да го убият, но и това може да доведе до въстание. Всичко трябва да изглежда като дворцови размирици, затова изпратих в двореца само един малък отряд. Те, естествено, не носеха римски униформи. Но Цезарион успя да се изплъзне, събра приближените си и си върна двореца. Да му подарим тази последна нощ. Ще го отстраня утре, преди да е успял да произнесе речта си.

Дъхът на Ким спря.

— И него ли ще убиеете?

— Да го убия? Каква ужасна дума — отвърна Октавиан. — Ще изглежда, сякаш се е опитал да избяга. Но не от нас, римляните, приятелите и покровителите на Египет, а от отговорност.

Ким мрачно наведе глава. Усети Кия върху голите си крака и това й даде сила. Тя вдигна глава и погледна Октавиан в очите.

— Единственото доказателство, флейтата, е у вас. Дори и да проговорим, никой няма да ни повярва, защото няма с какво да докажем обвиненията си. Така че защо не ни пуснете да си вървим? — попита тя.

Октавиан отметна глава и гръмко се разсмя.

— Да ви пусна да си вървите? Как ти дойде наум!

[1] Юпитер — римски бог, цар на боговете, бог на небето, мълниите и гръмотевиците. — Б.пр. ↑

СВЕТЛИНАТА

— Е, все пак опита — коментира Акиф изблика на Ким и погледна към Октавиан в очакване на одобрение, но той не го удостои с внимание.

— Отведете ги в щаба! — заповяда триумвирът на облечените в черно войници.

— Какво смятате да правите с нас? — попита Ким.

Октавиан ѝ хвърли бърз поглед и за момент изглеждаше замислен и дори угнетен. След това се сепна и каза глухо:

— Захванахте се с твърде опасна игра. Сигурно разбирате, че залогът е много висок. Играта свърши и вие загубихте!

Ким усети как в очите ѝ напират сълзи. Почувства се малка и безпомощна, измамена и предадена. Беше тъжна и бясна едновременно. В този момент усети ръката на Леон в своята, избърса сълзите си и решително вдигна брадичка.

Октавиан, който беше изключително наблюдателен, забеляза това.

— Няма да направиш някоя глупост, нали?

— Да ги вържем — предложи Скорпиона.

Триумвирът махна с ръка.

— Не, не, не искам да привличаме вниманието, когато минаваме през пристанищния квартал. А сега тръгвайте!

Войниците в черно повлякоха децата навън и ги обградиха. После скриха оръжията под дрехите си. Скорпиона остана в дома си, а малкият отряд, начело с триумвира, се отправи към пристанището.

Леон пристъпваше с наведена глава и мислеше трескаво. Не ги вързаха и не им запушиха устите. Дали да не извикат за помощ или да се опитат да избягат? Но не, за бягство и дума не може да става. Римляните щяха мигновено да ги заловят и да ги убият. А ако извикат за помощ, когато видят някой египтянин? Какво можеха да очакват, че египтянинът ще се нахвърли върху римляните? Едва ли! Освен това римляните щяха да ги принудят да замълчат, не бива да си правят

илюзии. Май най-добре е все пак да отидат с тях в щаба. Може би там ще се отвори възможност да избягат, въпреки че надеждата беше малка.

Момчето погледна към сияйните звезди над великолепия град. Беше чудна нощ, изпълнена с тайнствени аромати и шумове. От една къща се разнесе безгрижен женски смях, а когато минаха край гостилницата „Хипопотама“, Леон чу нежните звуци на арфа, а след тях — ръкопляскане. Леон въздъхна. Никой не подозира какво става на улицата и че ги водят към място, откъдето вероятно няма връщане назад.

Момчето отново наведе глава и в този момент видя Кия. Котката вървеше непосредствено до войниците, които ги обграждаха. Опашката ѝ беше вирната и всяка част от тялото ѝ издаваше, че е максимално концентрирана.

Леон въздъхна отново — как би могла да им помогне Кия? И какво ще стане с гордата и умна котка? Надяваше се римляните поне нея да пощадят.

Блесна ярка светлина и проряза като с огнен меч черното небе. Фарът сочеше пътя към Александрия.

Леон стисна здраво зъби. Само да стигнат до фара! Щяха да се върнат в Зибентан и кошмарът ще свърши.

С угълчето на окото си той огледа войниците. Няма как да избягат от тях.

Стигнаха площада пред пристанището. На двеста метра от тях се показва дигата, която водеше към фара. В същия момент Леон забеляза, че Кия побягна право към дигата.

Момчето подръпна крайчеца на ухото си. Какво ли означава това? Изпълни го надежда. Може би Сенмут и Хапу щяха да я приберат при себе си. Със сигурност ще се чувства добре при тях... Леон видя как Кия стигна до дигата, после с дълги скокове профуча по нея и изчезна в далечината.

„Късмет“, помисли си момчето и преглътна тъжно. Врълетяха го спомени. Какви ли не приключения преживяха заедно — в Древния Рим, в Египет, в Гърция, през Средновековието. А сега беше последното им пътуване, във всеки случай последното за Ким, Юлиан и него самия.

Само че нещо не пасва в картинката. Не е в стила на Кия да побегне просто ей така. Дали не си е научила нещо? Побягна право към фара... Леон се задъха от вълнение. Може би все пак имат шанс. От дигата ги дяляха около сто и петдесет метра, трябва да спечелят време. Леон внезапно спря.

— Какво става? Продължавайте, мътните ви взели! — изрева един войник.

Леон се наведе към левия си крак.

— Един момент, нещо ми влезе в обувката. Боли ме ужасно!

Ким и Юлиан го погледнаха тревожно, а той им намигна.

— Какво става? — изсъска Октавиан, който също се обърна.

— Малкият нещо се е наранил — ядосано отвърна войникът.

Октавиан сграбчи момчето за ръката и го дръпна нагоре.

— Стига глупости! Тръгвай, бързо!

С разкрито от болка лице Леон повдигна рамене.

— Не мога да направя и крачка. Наистина!

Войникът безпомощно погледна към триумвира.

— Мога да го нося...

Вбесен, Октавиан махна с ръка.

— Не искам да привличаме внимание — натърти той и заповяда войниците да обградят Леон. След това извади меча си и го насочи към момчето: — Сигурен ли си, че не можеш да ходиш?

Леон измъчено се усмихна.

— Е, добре, ще се опитам.

Триумвирът се усмихна хладно.

— Този отговор исках да получа.

Леон тръгна отново. Куцаше сърцераздирателно и успя да постигне своето — отрядът значително забави ход.

Момчето хвърли поглед към фара. Стори му се, че най-горе, под светлинния купол, мерна някакви сенки. Наведе се към Ким, която вървеше до него, и бързо ѝ прошепна нещо. Тя изненадано го погледна и напрегнатото ѝ лице се отпусна в усмивка. Бързо предаде новината на Юлиан.

От дигата ги дяляха само стотина метра. Леон трескаво съобразяваше. Дали Кия е стигнала фара? Вероятно да. Колко време ще ѝ е нужно да стигне до най-горната кула? Леон отново застана и спря. Трябва да спечели още малко време. Не минаха и десет секунди и

видя лицето на Октавиан до своето. Беше разкривено в ужасна гримаса.

— До гуша ми дойде от твоите игрички! — извика вбесен триумвирът.

— Само няколко минутки, почивам си и тръгвам веднага — отвърна унило Леон и се подпря на Юлиан.

— Много се надявам, защото търпението ми се изчерпа! — просъска римлянинът.

Леон закуцука напред и отново погледна към фара. „Тичай, Кия, тичай“, молеше се той наум.

Светлината на фара се устреми към морето, поглади тъмните вълни и разпенените им гребени заблестяха.

До дигата оставаха още петдесетина метра.

Леон затвори очи. „Моля те, Кия!“ Внезапно светлината стигна до първите къщи. Сърцето на Леон подскочи.

— Наведете глави и не поглеждайте нагоре! — прошепна той на Ким и Леон.

След това всичко се разигра с мълниеносна бързина. Светлината се устреми към площада и се плисна над отряда. Октавиан и войниците му изреваха заслепени. Извърнаха се на другата страна, но беше късно. Крещейки, те закриха с ръце очите си и започнаха да залитат.

— Сега! — извика Юлиан и се втурна през стената от тела пред себе си.

Усети върху рамото си ръка, която се опита да го сграбчи. Пръсти като от стомана се вкопчиха в него, но момчето удари ръката и пръстите отпуснаха хватката. Приведен, Леон се втурна напред. Дигата беше само на няколко метра. Хвърли бърз поглед назад. Ким го следваше плътно по петите, а Юлиан? Къде е Юлиан?

Обзе го ужас. Видя приятеля си обграден от огромните фигури на войниците, които пипнешком протягаха ръце към него. Ето че най-последно и той успя да се отскубне, но се препъна и падна. Един от мъжете се хвърли към него — беше Октавиан, с изваден меч.

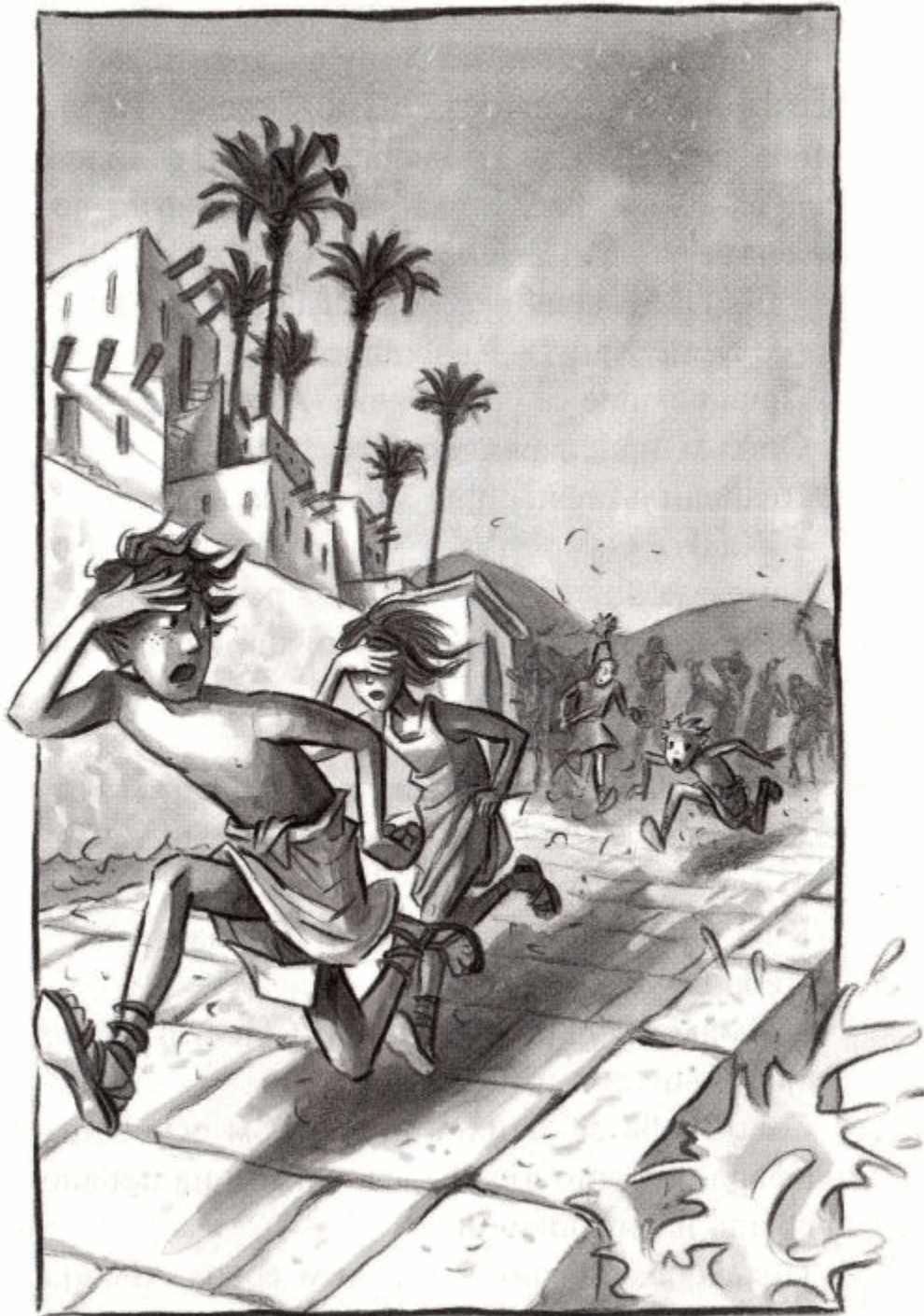
— Юлиан! — извика Леон.

Юлиан бързо скочи на крака. От коленете му течеше кръв. Той се огледа, видя римлянина, меч над главата си, готов за удар, и онемя от страх.

— Къде сте? — изкрещя римлянинът, изпълнен с омраза. — Ще ви пипнем, в името на Марс^[1]!

Той безпомощно се запрепъва и отмина Юлиан, който сякаш дойде на себе си и се втурна към приятелите.

— Бързо към фара! — извика Леон. Тримата се втурнаха към фара, колкото сили имаха. Там ги очакваше една стара познайница, която радостно измяука. Кия!

— О, ти си наистина невероятна! — с облекчение извика Леон, грабна котката и се взря в загадъчните ѝ очи. — Вдигнала е тревога и е успяла да предупреди Хапу и Сенмут за положението, в което се намираме. Точно на това се надявах. Двамата са разбрали, че сме заловени. Заслепиха римляните и ни помогнаха да избягаме.

— Ей, какво става с вас? — извика някой отгоре. Беше Хапу. — Качвайте се!

Приятелите се спогледаха. А сега накъде? Откъм пристанището се носеха гласове. Октавиан и войниците му идваха насам.

— Жалко! Отново няма да можем да се сбогуваме с новите си приятели — рече Юлиан.

— Да, така изглежда — въздъхна Ким. — Не трябва да губим време.

Леон кимна.

— Разгадахме загадката, знаем как е умряла Клеопатра и кой я е убил. Но и ние ще оставим малка загадка след себе си.

Ким и Юлиан го погледнаха изненадано. Леон се усмихна.

— Имам предвид, че Хапу и Сенмут ще се чудят къде сме изчезнали...

След това се запъти право към основата на фара, където Темпус ги остави на идване в света на египтяните.

Погледнаха за последно към града, хиляди светлини се отразяваха в морето, погледнаха към потъналия в светлина дворец и внушителния храм на богинята Изиди...

Гласовете зад тях се усилваха. Римляните щяха да се появят всеки миг.

— Е, добре, да тръгваме — промълви Леон и с Кия на ръце пристъпи в основата на фара. Темпус ги подхвана и ги отнесе вкъщи.

В Зибентан.

[1] Марс — римски бог на войната. — Б.пр. ↑

РАЗБУЛВАНЕТО НА ЗАГАДКАТА

Ким, Юлиан и Леон седяха в старата библиотека в манастира „Свети Бартоломей“ в Зибентан, но не търсеха следа, по която да поемат, за да разгадаят някоя нова загадка. Бяха тук, за да съберат материал за домашното си. Тримата трябваше да напишат реферат на тема „Змиите“. Учителката им по биология Ирмтрауд Веленберг-Отенбрюк им даде срок до края на седмицата, така че не им оставаше много време.

Ким се настани на перваза на прозореца. В скута ѝ лежеше албум с илюстрации на змии. До Ким се разположи Кия, изглеждаше нетърпелива, защото искаше да си играе с малката топка, с която Ким се беше сдобила. Само че в този момент топката лежеше кротко в джоба на панталона на момичето. Котката не откъсваше очи от джоба и дори постави лапата си върху него.

— Сега, сега! — въздъхна Ким.

Кия измяука нетърпеливо.

— Момчета! — извика Ким. — Открих няколко великолепни илюстрации, в това число и на египетска кобра. Можем да ги сканираме, да ги разпечатаме и да ги приложим към реферата. Ще бъде много впечатляващо.

Леон и Юлиан, които се бяха настанили на масите, наведени над две други книги, се приближиха към Ким.

— Права си, снимките ще ни донесат допълнителни точки — уверено каза Леон. — У вас има скенер, нали, Юлиан?

Юлиан кимна.

— Да, ще имам грижата — отвърна той замислено. — Не е ли странно, че правим реферат за змиите, и то точно за египетската кобра?

— Да, наистина — отвърна Ким. — От друга страна, бях съвсем близо до една такава кобра... — и тя настърхна при мисълта за нощта, в която змията допълзя до леглото на фараонката.

— Беше красива змия все пак — промърмори Ким. — И доста отровна. Но не чак толкова, че да убие Клеопатра. За смъртта на фараонката бяха виновни хората и един от тях носеше името на отровно животно — Скорпиона.

— Точно така — тихо отвърна Юлиан. — Само че тази информация няма как да намери място в реферата ни.

Леон се ухили.

— Няма как. Помислете си за следващото ни приключение. Нямам представа къде ще е, но знам, че трябва да запазим тайната на стаята на времето. В противен случай пътешествието в света на египтяните и Клеопатра ще е последното ни приключение.

Ким скочи от прозореца с албума в ръце.

— Прав си, освен това събрахме повече материал, отколкото ни е нужен.

Кия се заумилква в краката на Ким и подскочи към нея. Лапата ѝ докосна топката. Ким се усмихна.

— Още преди пътуването до Нил бях обещала на Кия да си поиграя с нея. Ще се включите ли и вие?

— Искате ли питане! — отвърнаха Юлиан и Леон в един глас. — А после ще отидем във „Венеция“ да хапнем сладолед!

КЛЕОПАТРА — ЗАГАДЪЧНАТА ВЛАДЕТЕЛКА ОТ ПОРЕЧИЕТО НА НИЛ

Клеопатра VII (69–30 г. пр.Хр.) е последният владетел на свободен Египет. Тя е от прочутата династия на Птолемеите. Била не само изключително красива, но и мъдър държавник.

Александър Македонски (356–323 г. пр.Хр.) завладял огромни територии и създал най-голямата империя в древността. Македонската империя се простирала от Дунав и Адриатика до Кавказ и река Инд, обхващала и Египет. Александър завладял Египет през 332 г. пр.Хр. и прогонил персите, които тогава господствали в страната. Заповядал на брега на Средиземно море да започне строителството на нова столица, кръстена на неговото име — Александрия. След смъртта на Александър неговите пълководци (диадохите, т.е. „приемниците“) повели помежду си ожесточени войни за господство. В резултат на междуособиците империята започнала да се разпада и към 281 г. пр.Хр. възникнали монархиите на диадохите. Сред тях най-важна роля имали държавите, основани от Александровите пълководци Антигон, Селевк и Птолемеи.

Птолемеи се възкачил на египетския престол под името Птолемеи I Сотер. Той основал династията на Птолемеите, управлявала Египет почти триста години. Наследниците на Птолемеи разпространили в Египет гръцката култура, но зачитали и древноегипетските традиции. Разгърнали широка строителна дейност, покровителствали изкуството и науката.

Клеопатра VII Филопатор се родила в Александрия през 69 г. пр.Хр. като трета дъщеря на цар Птолемеи XII^[1]. Била изключително умно дете и получила всестранно образование. Говорела седем или девет езика. По това време официалният език в Египет бил гръцки, но Клеопатра, единствена от Птолемеите, говорела и египетски. Тя била много музикална, изключително добра математичка и имала забележителен търговски нюх.

Клеопатра била любимо дете на баща си. След неговата смърт през 51 г. пр.Хр. тя се възкачила на трона заедно с по-малкия си брат Птолемея XIII, който по това време бил на 10 години, като съобразно традицията станала негова съпруга.

Птолемея XII преценил, че набиращата мощ Римска империя е важен съюзник, който ще гарантира стабилността на Египет, затова преди смъртта си определил за настойник на царстващата двойка римския диктатор Юлий Цезар. Но същинската власт била изцяло в ръцете на Клеопатра.

През 48 г. пр.Хр., подучен от своите съветници, Птолемея XIII решил да отстрани сестра си от трона. Клеопатра напуснала страната, за да спаси живота си. Цезар бил разгневен и за да го умилостиви, Птолемея XIII заповядал да убият врага на Цезар — римския сенатор Помпей Велики, който бил потърсил убежище в Александрия. Но вместо да приветства убийството, Цезар толкова се възмутил от вероломството на Птолемея, че се отправил с войските си към Александрия, превзел града, убил Птолемея XIII и върнал Клеопатра на трона. За неин сърегент бил обявен другият ѝ брат — Птолемея XIV.

Вместо да се върне в Рим, Цезар останал в Александрия. Той се влюбил в красивата Клеопатра и заживял с нея. Родил им се син — Цезарион. Клеопатра се надявала синът ѝ да наследи баща си. Но Цезар обявил за наследник на властта в Рим своя осиновен роднина Октавиан. В опит да обърне хода на събитията Клеопатра последвала Цезар в Рим заедно с невръстния си син и целия си двор. Нейното присъствие в столицата на Римската държава предизвикало голямо възмущение сред римляните. Въпреки това Клеопатра останала в града близо две години — от 46 до 44 г. пр.Хр.

През 44 г. пр.Хр. Цезар бил убит от заговорници начело с неговия приятел Брут. Клеопатра се върнала в Египет, а в Рим се разразила гражданска война.

За да установи мир, римският Сенат през 43 г. пр.Хр. предал властта на тримата привърженици на Цезар — Октавиан, Марк Антоний и Емилий Лепид^[2]. Те трябвало да управляват империята заедно. Този съюз е известен в историята като втори триумвират. Тримата (триумвирите) си разделили управлението на провинциите. Марк Антоний взел за себе си богатите провинции по Източното

Средиземноморие, Октавиан получил северозападните провинции, а за Лепид останали владенията в Африка. Рим и провинциите в Италия били под обща власт, но фактически се управлявали от Октавиан.

В стремежа си да напълни поизпразнената държавна хазна Марк Антоний повикал при себе си всички зависими от Рим източни царе и под предлог, че са помагали на противниците му в борбата за власт, поискал от тях допълнителен налог. Заедно с другите пристигнала и царицата на Египет, Клеопатра. Тя се явила пред Марк Антоний в пищно облекло и обсипана със злато. Красавицата така го очаровала, че той решил да замине с нея в Александрия. Това поставило началото на дълга любовна връзка и траен политически съюз. Антоний и Клеопатра имали три деца. Антоний бил женен за Октавия — сестрата на Октавиан, но се оженил и за Клеопатра, което било позволено според египетските закони. Това още повече влошило и бездруго недобрите отношения между двамата триумвири. Поведението на Марк Антоний било окачествено като скандално и недопустимо, а когато той започнал да подарява части от Римската държава на Клеопатра и децата им, чашата на търпението на римляните преляла.

Октавиан убедил Сената да обяви Антоний за предател и да започне война с Египет. През 31 г. пр.Хр. римската армия, предвождана от Октавиан, и обединените войски на Антоний и Клеопатра се срещнали в ключовата битка при нос Акий. Антоний и Клеопатра загубили сражението и се оттеглили.

Антоний се опитал да спре настъплението на Октавиан по суша, но римляните завладели Сирия и Палестина и приближавали границите на Египет. Неочаквано Антоний получил вест, че Клеопатра се е самоубила. Той сам се хвърлил върху острието на меч си и получил смъртоносна рана. Умирайки, заповядал да го отнесат при Клеопатра, но тя се оказала здрава и читава. Клеопатра уверила своя възлюбен, че ще последва неговия пример, но след смъртта му изпратила съобщение на Октавиан, че капитулира. Надявала се, че така ще запази престола на Египет за своя син Цезарион.

Октавиан се отправил към Александрия, за да приеме лично капитулацията на египетската царица. Тя обаче научила, че Октавиан е приготвил златни вериги, в които да я окове по време на триумфалната процесия. Клеопатра не могла да преглътне това унижение и решила да сложи край на живота си, като се оставила да бъде ухапана от кобра.

Съвременните историци оспорват сериозно версията за самоубийството на Клеопатра. Ухапването от кобра може да е смъртоносно в редки случаи, и то при вече болни или възрастни хора. Клеопатра не била нито болна, нито възрастна. Освен това няма свидетелства за самоубийството ѝ.

Първ за самоубийството на египетската царица споменава Плутарх близо сто години след смъртта ѝ. Вероятно и самият той не е бил убеден в тази версия, защото пише, че никой не знае точно какво се е случило.

Според някои учени Клеопатра би се самоубила, изпивайки коктейл от различни отрови, вместо чрез ухапване от кобра. Според проучените документи царицата желала да остане красива и в смъртта си и да съхрани мита за себе си завинаги, така че едва ли би се подложила на дълга и грозна агония, каквато причинява змийската отрова.

Най-вероятно, смятат учените, тя е била отстранена от Октавиан, който след това е разпространил слуха за самоубийството ѝ, за да избегне евентуални безредици в Египет. След нейната смърт Цезарион също е убит, а децата ѝ от Антоний били отгледани от Октавия.

Египет бил обявен за лична собственост на Октавиан. С това дългият период на граждански войни в Рим завършил, а Октавиан станал първият римски император.

Клеопатра и нейната загадъчна смърт обаче и до днес продължават да вълнуват въображението на писатели и художници. Нейната изумителна красота и ум, заради които двама от най-великите пълководци са били влюбени в нея, както и трагичната ѝ съдба, са в основата на много книги, картини и филми.

[1] Птолемей XII (117–51 г. пр.Хр.). — цар от династията на Птолемеите, баща на Клеопатра. — Б.пр. ↑

[2] Лепид, Марк Емилий (90–13 г. пр.Хр.). — римски политик, член на Втория триумвират заедно с Марк Антоний и Октавиан. — Б.пр. ↑

Издание:

Фабиан Ленк. Клеопатра и свещената кобра

Издателство „Фют“, София, 2011

Немска. Първо издание

Редактор: Илияна Владимирова

Илюстрации: Алмут Кунерт

ISBN: 978-954-625-718-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.